

Единъ листъ 4 гроша.

БЪЛГАРІЯ

Лпата у които сѣ да подписка
та, отговарятъ за Вѣстникътъ
Нищо не сѣ плаща за какот
то сѣ вѣсти въ « Българія »

ВЪСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИ-ТИ ИНТЕРЕСЫ.

Подписката става: у Цариградъ при Драганъ Ганкова управителя на Вѣстникътъ въ печатницата на Х. Д. Паницкова Галатъ.—Въ Търново Г-на Н. Косиковъ Шибелъ, г-на Матео Рачева, въ Габрово у г-на Нв. Грудова, въ Казанлъкъ у г-на Нв. Ваклидова, въ Плевенъ у г-на Цѣлѣтана К. въ Ески-Загра г-на Х. Г. Сѣрова, въ Калѣоферъ у г-на Х. П. Х. Дикова, въ Сливенъ у г-на Г. Дичева, въ Пловдивъ у г-на І. Груева, въ Пазарджикъ у г-на Б. Миркова, въ Ямболъ г-на Георги Марангоса, въ Сидистра у г-на Р. Теодорова, въ Разградъ у г-на Велико Петровъ, въ София у г-на Х. Маню Стоянова, въ Котелъ у г-на Сав. Димитровъ, въ Джумая у г-на Спиридонъ Петровъ, въ Самоковъ у г-на Бр. Х. Гюровъ, въ Дупница у г-на Н. Янѣвска, въ Видинъ у г-на Х. Т. Цанова, въ Хасковъ у г-на Христофудъ Чорбалиѣ, въ Ловицъ у г-на М. Павлова, въ Кюстендилъ у г-на Док. Нв. Христова, въ Велесъ у г-на Г. Икономовъ, въ Солунъ г-на К. Държеловицъ, въ Сивлиевъ у г-на Мишя Раткова, въ Бургасъ у г-на Койчя Райкова, въ Свищовъ у г-на П. Д. Стаматовъ, въ Руссе у г-на Пепра Златева, въ Гюргево у г-на Бр. М. и А. Аврамовича, въ Ибраила у г-на М. Поповича, въ Галацъ у г-на Бр. Добровица, въ Варна у г-на Д. Х. Тухевъ, въ Сѣвѣрѣ у г-на Иваница Милчова, въ Тулча у г-на Г. Д. Карловски, въ Измаилъ у г-на Шонова, въ Карлово у г-на Стефана П. Василева.

УПРАВИТЕЛЬ И ИЗДАТЕЛЬ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ

Слѣдъ една цѣла седмица 'трудъ, спра-
ведливо е да дадемъ смѣтка на читате-
ли обезпѣпени за извършени дѣла
въ тая щастлива седмица Читателятъ по-
нима че нѣмъ съ миналата сѣдмѣ бѣхме
обсирѣвали актигъ за съединеніето съ
румската црква на цароградскитѣ Бля-
гаре, спреть мѣстата на народътъ а не бѣ-
капарскитѣ естѣр или петъ чорбаджи
съ по четирѣ или петъ мекерета за вся-
ки чорбаджии, нѣмъ казахми и нѣщо си и
за припознаваніето на нашата Іерархія
отъ Императорското правителство още
въ сѣмѣтъ денъ въ който му се пред-
става отъ Н. Н. Арменокатолическитѣ
Патріархъ абгачъ за съединеніето на
съ румската црква; нѣмъ спомнахме
оше че послѣдствіе на припознаваніето
на нѣмѣта Іерархія отъ В. Портъ,
пародични представници (да не мисли-
те че сѣмъ чорбаджити) зехъ въ Галата
едно мѣсто за да се направи една црква.
Прочее тая црквица, спорѣдъ както
бѣхме го извѣстили че нѣмѣмъ ижени на-
дѣжди на рождество да се служи, щастливи
сми да до кажеиъ, искарася, усѣйти се дѣдѣ
сѣмъ нѣмѣ на св. Троицъ Рождество имяхми чes-
тъ да прѣсѣтву амина първата божествена
служба която се извърши за първъ пѣтъ.
Читателятъ ще е любопитенъ бѣлки да
паучи какъ и за колко време се искара-
тоя паракласъ И нѣмъ сани имаме 'тру-
дъ да вирваме на унова за което очити нѣмъ
ежъ свидѣтели. На сѣрца подновленіето на

вашата народна и каноническа йерархія; дѣло което ся извърши въ нѣколко дни; на стърна припознаніето на тая йерархія отъ В. Порта. дѣло което ся извърши въ единъ, единъсамо день; на стърна землѣнето на единъ и лѣкъ печатъ (печатъ и ще бидѣтъ два). дѣло което ся извърши въ три-четри дни; на стърна всичкитѣ приключенія. взети нашо и не ара-ни вътрѣ въ единъ седмица, една само се-дмица ни по малко, и нека видимъ за какво дѣла са исцара горѣказаніятъ параклисъ. Прочее тоя параклисъ—нека благода-римъ на дѣя еднѣността на нашитѣ калфи

Българе — исцарася за три дни. прочее не е ли единътъ фекеленъ това приключеніе и не ли справедливо го нарѣкохми: фекел-менъ тѣ на 1860? Въ сѣрѣда 21 Декемврія слѣдъ владіе ся завтекоха едно голѣмо число отъ нашитѣ Българе долгери съ нѣко-лко отъ калфитѣ си, и съ жавата дѣятелно-сть и христіанската ревностъ които подо-жиха въ продълженіе на три дни, това богоуго-дно дѣло ся исцара въ сѣбота вечерта 24 декемврія. Едно приключеніе което ся случи въ четвъртокъ не трѣба да го призначимъ за дѣйъ нощини: 1 о защото пока-зва интригитѣ на грѣцката патріаршія; 2 о то докарва точно есето три дни което трѣба-ха за да ся исцара нещѣтъ параклисъ. Не-потрѣбно е да забележимъ че Грѣцката Патрикана е употребила всичкитѣ възможни мо-ни по средства интриги за да скрѣпа исца-ваніето на това благочестиво дѣло. Единъ отъ калфитѣ ни казваше че тая патрикана зарж-чала на сичкитѣ калфи гѣнци да не дохо-

ждинъ нѣкой отъ тѣхъ да и направи параклѣсъ и хриляда гроша ако и да искаме да платимъ на всякъ единъ дѹлгеринъ. Въ бедната патрикава не знае че нѣй имами наши дѹлгери Българе които за народна работа и безъ пара безъ пулъ работвагъ не три дни, а въ колкото стане вужда; или по добръта патрикава, съ мѣстелнати си панселески плеи е мислила че всякои които носи аѣзавски дрехи е Еленинъ.

Второто произведение е без съмнение от гръцка интрига е че на вторият ден, срещу въ четвъртък единъ гръкъ отъ комисіята дойде съ няколко отъ подчинени си да въведе тога дѣло по причина че нѣмали сме позволеніе да правимъ църква на това мѣсто. Това приключеніе направи да възгубятъ дожгерити половина день и съ тоя начинъ числото три дни да бѣде точно, и да да дѣятъ друго позволеніе не за параклисъ нъ за каквато и да е църква.

Въ продълженіе на трити дни въ които ся искара черковата и по празниците любопитните не приставаха да идатъ да гледатъ. Огъ сутринята до вечерята, гостити вървѣха на купове: десѣтъ излизаха и двадесѣтъ влизаха. Почти отъ сѣченихъ народи и вѣри, отъ сѣченихъ възрасти и класове, дойдоха да ни направѣтъ визита и да ни почестѣять подновѣніето на нашата народна и каноническа Іерархія и новосъзда-ніята праклись. Минахѣтъ четвъртакъ 22 Декемврія дойдоха да ни почестѣять Н. В. Архиепископическія

Патриархъ, Г. Хасуиъ Г. Н. П. Католическиятъ Архиепископъ въ Цариградъ Г. Брюнони, съружени отъ нѣколко свѣщенници. Щѣхми да забравимъ да кажемъ че любопитството накара и нѣколко отъ балканскити търговци които си дадоха подписити противъ унията, да додѣтъ да видѣтъ ако сѣ истинни лъжители които не приставатъ да пушатъ въ градътъ и по вънъ че *униятити сѣ сѣвсемъ католически*: тѣ лъжатъ, нѣ тѣ сами не сѣ убѣдени ако лъжити имъ сѣ основани: трѣбаше прочее очити имъ да додѣтъ на помощъ на заблуденіята нивъ разумъ.

Нека оставимъ невѣрующити да сѣ нагледатъ и да убеждаватъ и нека кажемъ нѣщо си и за празникътъ. Тоя денъ който ся чикаше отъ толкова време отъ вѣрнити дойде: денътъ който бележи Рождество Христово дойде камбаната разнесе своити радостни звуковен два часа прѣдъ извѣстното време, народътъ който ся бѣше затекалъ отъ сичкити страни на Цариградъ бѣше толкова многочисленъ, щото церковната, женската черкова, дворътъ: врѣдъ бѣше пълно. По таа причина божественната служба ся зафана много рано и много отъ вѣрнити пристигнаха на отпусъ.

Надъ церковнити врата бѣха увачена иконата Св. Троица, храмътъ на черкова, и турата на И. И. В. Султанътъ. Божественната служба ся зафана съсъ голѣмо благоговѣніе.

Слѣдъ Св. Евангеліе И. П. Г. Макарий, привремениятъ ни духовенъ началникъ щеше да изрече долното слово: нѣ по прилика на една наставка И. П. почете съ това слово единъ отъ младити, като му остави мѣстото си да го каже на мѣсто него. Като обнародвае това слово, ние не ще напразиме никакво разглеждане врѣзъ него.

Божественната служба ся извърши мирно и тихо, безъ никое злощастно приключеніе да ся случи отъ стрѣната на *неблагодарнити*. По замисленити внушенія на нѣколко лица които, като приизиратъ народното добро, види ся губягъ *лично* отъ *Унията*, много отъ присѣствующити ся надѣваха да намѣрятъ нашата черква католическа не е православна. Тѣ сѣ чудяха като

гледаха че намѣсто да чуѣтъ литургіята по латински какго тѣ го мисляха волею или неволею, а то напротивъ тя ся каза на български; поповити облечени въ сѣщити дрехи; на мѣсто музика, пакъ неаатовити пеятъ сѣщити песни както сѣ пеяли отъ толкова нѣкове насамъ, сѣщити църква преграденъ съ олтаръ а не безъ прехрада; свѣщни са пакъ продаватъ на пангарътъ и ся паятъ отъ вѣрнити прѣдъ свѣтцити; свѣтцити пакъ както по българскити церкви; хората ся крѣстятъ съ три прѣста, а не съ цѣла рѣка, съ една рѣчь сичко: литургія, обрядъ, пѣсни, обичаи сичко сѣ е сѣщото. Тѣ глѣдаха още че за три дена сичко до най маловажното ся намѣрваше въ черковата, и черковата на съединенити бѣше два пѣти до голѣма отъ чербаджійската на Фереръ и по добръ украсена. Ахъ халътъ е дикъ съ нѣтъ сѣ, казахъ нѣколко отъ не благодарени.

Тоя дустъ нѣтъ ни накара да ся отдѣлимъ отъ тѣ хора когато сичко до игла е было сѣщото както напредъ. Нѣ това не стига, ами излѣгахме и хората съ оная утрѣнка съ която посрещнахме и почестихме Рождество Христово, и въ която излѣгахме лѣдай си попражни и мрѣстии, както хамалити, противъ тѣ хора които ни подновиха иерархіята, налъ бѣше по добръ да бѣдемъ за едно съ тѣ хора, на мѣсто да ся дѣлимъ като прѣчовити? Ахъ нѣтъ, Ахъ пуста нѣтъ, каквото ни теглятъ главити, отъ тебе го теглятъ. На кого е срамътъ? на ония които безъ нѣкако измѣни е нѣ, вѣтрѣ въ една седмица само възобновиха народната ни иерархія, измолыха правителството да я потвърди, зехъ печатъ, за три дни съзидаха ново едѣна църква и ся помолиха: на тѣ хора ли е срамътъ, или на насъ които, на мѣсто да имъ благодаримъ, направихми гихора ничтожни, мохлюзи, безбожници, глупави послушливи съ джиги бради; напсувахми ги, казахми нѣ че сѣ хора безъ характеръ, и пр. и пр.?

На отпусъ многочисленъ народъ излѣзоха да посетятъ духовенството ни и първенцити на народътъ. Сичкити гости които дойдоха въ него великопеченъ празникъ ся прѣмаха въ двѣ голѣми сали и ся чѣстяха.

Вечерпята ся искара съ шестото благоговѣніе и съ повече народъ; така и двата слѣдующи дни.

Не трѣба да приизличаме едно приключеніе което показва и лукавщината и гнѣвътъ на грѣшити. Твърдѣ ясно е че слѣдствіята на това приключеніе щѣха да бѣдѣтъ злощастни, ако божіята Промислъ, който всякогѣ е съ сиромасити, не бѣше предвидѣла и отгласнала злото. Единъ грѣкъ ся бѣлъ скривъ презъ нощта на Рождество срѣшно втоилътъ денъ съ намѣреніе да тури огнь на новосъзидаваната ни църква. Нѣ по злощастіе на зло-

мысленицата прѣзъ нея нѣщо нѣколко отъ работницити като стояха чѣстѣ до 8 по турски, грѣсътъ не можѣтъ да намѣри благоприсойна минута за да тури край на черното си намѣреніе. Капуджіята, единъ сиромасъ старецъ 60 годишенъ, отива въ това време да земе дърва за да подпали огньтъ, а грѣкътъ, който бѣлъ заровенъ въ талашатъ, напинавъ, откритъ въ прибѣкнущего си ставѣ ударя съ ножъ въ рѣжката бѣднѣтъ Капуджія, и побѣгва презъ падналити степи. Капуджіята сѣ врѣщѣ съ ранена рѣка, и ся завсѣгда на подицята които ся извѣстѣва за да земе мѣрки. Художеството дойде поскоро на помощъ на беднѣтъ ранецъ, следъ нѣколко дий, надѣваме ся, че раната ще оздравѣ съвсемъ и ще зарспи. Нѣ какво ще показва благородна раня? Ще показва че щѣстливѣтъ тоя старецъ ся е ранилъ за боугодно едно дѣло, и че сичкиятъ грѣкъ гнѣвъ, и сичкатъ лукавщинъ на *неблагодарнити* сѣ ся сгруппали врѣзъ таа благородна рана.

СЛОВО

Изречено на Рождество Христово въ новосъзидаваната Българска съединена църква

Ще намѣрите младенецъ повитъ да зѣжди въ яслата. — Лука глава II, ст. 12.

Гласътъ на Ангелити пакъ са чу до уши тири, въ высочинити на Небесата, и призова сичкити челоуѣци съ добра воля да прославятъ Бога. Азъ ги глѣдамъ наредени около мене тѣ челоуѣци съ съ добра воля да ся молятъ въ благодать. Каква радость! какво утѣшніе! Господъ има много нужда отъ тѣ слуги които съгласяватъ и подчиняватъ тѣхнити желанія на своето, които не слушатъ друго освѣнъ гласътъ на своята свѣсть, усвѣтена отъ една нова свѣтлина, които слушатъ свѣтити на пріятелити на истинната, на доброто и на общото спасеніе когато толкова други, неприатели на самосебе си и своити братия, подаватъ още едно робско ухо на лошити внушенія на егоизмътъ, на вероломството и на заблуденіето.

Нѣ нека ся молимъ за тѣхъ, братия, нека ся приближимъ до малкото дѣтенце което лежи въ яслата: Ще намѣрите младенецъ повитъ да лежи

въ яслата и сичкити очи ще ся отворят и ний не ще бждемъ вече освѣтъ едно и сѣщо сѣраце не-дана и сѣща душа за да ся поклонимъ въ духътъ нѣ отъ истина на Словото въплотено което споредъ великолѣпни думи на единъ голѣмъ свѣтъ е Богъ и чловѣкъ, сирѣчь силата и слабостта, униженіето и величеството; онзи който доде лежи въ яслата, явява ся на небето въ славата си. То е въ пезенити и възхвити му ся по-кланяютъ; то се ражда между животни и ангелити обнародватъ рожденіето му; земята го отритва и небето го обявява чрезъ една звезда; то ся продаде и то ни искупва; на кръстъ ся распя, и отъ тамъ раздава вѣднѣти и дава вѣчно-то царство; слабо и ся придаваше на смъртта; силно и смъртта не можеше да въспре; покрито отъ рани и непогрѣшимъ цѣлитель на нашити болести; то е между мъртвити и оживява мъртвити; то ся ражда за да умрѣ и умира за да въскресе; то слиза въ ада и не излиза отъ пазвата на своятъ Отецъ.

Нека Богородица тая безгрѣшна дѣва отъ която излиза слънцето на справедливостта, му принесе дарѣтъ на нашити молитви и нека ни спомогне да проумѣемъ и да почи-таме както трѣба това таинство на Рождеството.

Първо, любезни мои Братія, безумното Божіе попремъдрѣе отъ чловѣцити и слабото Божіе пояко е отъ чловѣцити — 1 Коринт. 1, 25. — Богато невѣрниците и дежавити мѣри на тоя свѣтъ сѣ съблизили отъ зрѣлището на това дѣте, което лежи въ яслата, което трепере отъ студъ, и което пролива първити си слзи, ний вѣрни и вѣрующи, видимъ на противъ въ това униженіе на въплотената Бога истинни зяковѣ че той е нашъ Господъ. Да, и ето причинити: Първата е че първородитѣ грѣхъ ни направи да паднемъ сички въ нашити първи родители, и нашето естество имаше нужда да ся въздигна; отъ тамъ протекъ на униженіето на Сина Божій. Гордостта на първият ни отецъ, Адамъ, който поиска да бжде равенъ съ Бога бѣше ни изгубила; смиреніето на новиятъ Адамъ който ся направи равенъ съ насъ, е началото на нашето избавленіе. Втората причина е че сребролюбето или любовъ та за среброто и за свѣтскити богатства възбужда въ насъ

чловѣческити неправдини и ни свързва съ земята: Синъ Божій ако и да е крайно богатъ, прави ся сиромѣхъ за да ни убогати и за да ни научи да уцѣлваме точната цѣна на богатствата и честити на земята, сирѣчь да ги подчиняваме на богатствата и на славата на небето. Най послѣ третата причина е че любовта на чувствениити наслажденія раз-вращава чековѣцити подъ името удовольствія и ги прави да изгубватъ отъ погѣдѣтъ си духовни радости на душата, самити зра-ви, самити които не уморяватъ никог и не сѣ никакъ умърсени отъ бѣніето на свѣтъта. Исусъ, който плачеше и се мъчеше, о-ше отъ рожденіето си ни научава че мъ-ката е нераздѣлима отъ тоя свѣтъ; че ний трѣба, по примѣрътъ му, да търпиме дързо-сти и испитанія, като толкова награди или титули за безконечното блаженство на онзи свѣтъ.

Съ тоя начинъ, любезни мои Братія, трой-ниятъ изворъ на страститъ за когото говори Апостолътъ Св. Іоанъ и отъ когото изтичатъ сичкии грѣхове и сичкии чловѣчески страданія, са вече затвори въ Ветлѣмскитѣ хлѣвъ; ще намѣримъ въ ясла-та на Бегчловѣкътъ униженъ, сиромѣхъ и страдающъ тройниятъ цѣръ непознатъ по напрѣжъ отъ чловѣцити и когото христия-низмътъ само може да имъ го даде.

Нашята съобразностъ съ това Исусово състояніе е прочее истенскитъ способъ да избѣгваме пороцити на падналого естество и въ сѣщото време да го възобновимъ или да направимъ въ него духовното рождение на всяки християнинъ когото единъ свѣтъ пастиръ церковенъ добръ опредѣли като казва: християнинъ тѣ е единъ въ рѣй Исусъ Христосъ. Прочее, Любезни мои Братія, нека зафатемъ сирѣчь, съ едно сѣраце очистено отъ всякакъвъ грѣхъ, да правимъ въ насъ си нашето рождество нѣдѣно съ рождеството на Спа-сителятъ. Тамо е плодътъ когото трѣба да наберемъ отъ това свѣто и умилително тър-жество.

Празнуваніето на това второ рождение соб-ственно и лично, оприличено на рожденіето на Исуса Христа, присѣдинява ся още съ едно трето, което го съдружава и го допълнюва; искамъ да кажа, възрожденіето на българската терархія. Прѣлъ хилида го-динъ, тя ся роди добръ и благородно, тѣ бѣ-ше силна и славна въ своята люлка, и имаше една блякава надѣжда за едно бѣдуще

успѣшно и крайно щастливо. Въ прѣроломни рацѣ турски и на очити въ крѣпката и мла-динѣ едно покривало, послѣ я отложиха и извлякоха възъ отъ Пѣтътъ, който е истината и животътъ. Ка-кто тоя пѣтъникъ, който ся уцѣли отъ разбойникитъ на пѣтътъ на небеснитъ іеруса-лимъ, българската Іерархія остана пространа, ранена и обрана. Добриятъ Самаритянинъ най послѣ са приближи до нея и попита въ-рху ранити и маслото на угѣшеніето и на едно поучеіе пѣло съ съ благоговѣніе, по-слѣ и животворящето вино на добрити съ-вѣти и на щедрити рѣшителности. Сѣдова-телно българската Іерархія оживява; отваря си пакъ очити прѣдъ свѣтлината, която освѣ-тава сичкити чловѣци и сичкити народи, свѣтлината на Единиството или на Истината, което значі сѣщото, защото само една истина има, както единъ само Христосъ, една само црква, една само вѣра и едно само кръщеніе.

Ахъ! Българи, мои Братія, вѣка на тоя часъ погледнимъ сички кѣмъ тоя Центръ на единството, основанъ отъ сѣщиятъ Исусъ Христа върху краежглиятъ неразруши-мъ камакъ, когото биятъ бурити отъ осе-мнайсетъ вѣкове насамъ, около когото тѣ още бучатъ на тоя часъ, нѣ се съ съ сѣща-та невъзможность. Да, ты Пѣ 1Х, единст-венъ законенъ началникъ на тая Черкова, един-ственно голѣма, и на тая притежателка на обѣ-щаніето за единъ вселенски и вѣченъ животъ, истинный и неопровергаемъ Петровъ наслѣдникъ, както го потвърдяватъ нашити церковни-ци и минер на С. С. Кирила и Методіе Литургити, ты, който въ лицето на С. Папа Никола І, вѣстнина ни роди за първи пѣтъ въ християнскитъ животъ. Не са възра-ждами днесъ чрезъ тебе катъ зема-ми мѣсто въ животворящето и славно-тѣло на Исуса Христа което не е дру-го освѣтъ тѣлото на всеобщата черкова, ма-йка, която образува сичкити християнски народи на земята, която ся распростира по сичкитѣ западъ, по сичкити острови мо-рски и която са подига дучезарно на тоя часъ върху кивекити идопоклонци на си-зи край на Истокъ. Да, тоя пѣтъ нѣ ще са родимъ пакъ, нѣ безъ да умирами вече. За увѣреніе имамъ вѣрата и ѣобрата в о л я на Българити, които отъ сега ще са грижатъ съ съ една съвѣтъ нова ревность нѣ само да бѣдѣтъ Християни на име само, на дума само, нѣ на дѣло, което ще каже

да пазятъ точно заповѣдити на Бога и на Черковата.

Противници, (ако пмаи още между нашиятъ народъ, и това не ми са види все възможно) могатъ да ни кажатъ, че ние нѣмаи друго освѣтъ тая малка червчица: Да нѣма бже тай. Ти е нашиятъ тъмъ и спремашки вертепъ въ Витлеемъ; не ни е срамъ че чрезъ нея ще приличаи на нашиятъ Спасителъ. Отъ Витлеемската пещера, ново-рождената Църква се распространи по сичкитъ свѣтъ: сжшо и ние, братія, ние сѣбемъ да гледаи нашегo сегашно събрание като люлката на православното възраждане на сичката българска Църква. Въ Римъ Християнската Черкова не живѣе въ продължение на триста години въ мърчливити подземни пещери, предъ да се распространи по сичкити страни на свѣтътъ, като изпълняване съ тоя начинъ всякий день Исусъ Христовото неотмѣняемо слово: Едно сѣно стадо и единъ пастиръ; обѣщание тожко съ утѣшително, щото заблуденіето само, унорно въ гордостта си може да откаже или да му противодѣйствува; въ ние, Униятъ, ние ще работимъ съ сичкити си сили да искараи на истина това обѣщание кождо може между насъ. Аминъ.

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАРСКИ ТИ РАБОТИ

ЦАРИГРАДЪ Д-вріа 29-10 1860

Подиръ лъждѣтъ, или слънцето, дума пословицата — и подиръ едно довольно дълго разногласіе между школитъ въ Сливенъ съ мучухорцитъ, съединението пакъ съ явило въ послѣднитъ тѣзи дни — и дай боже дано за всегда остана тѣй. Нѣма нищо друго отъ истина което да може да ухрабрява напредуваніето и да ободрява духоветъ освѣтъ съгласіето!

Никогѣ Сливненското чувство не сж е унижало въ такива обстоятелства, и сега пакъ нѣма да го направи. То щомъ чу гласѣтъ на тѣхнитъ съеди — загорци въ това народно дѣло, не забавно сж приче да го подражатъ: чигаице си отвори и съединението направи. За главно училище остава Сливненското въ което главнитъ учители сж: Г. Добролюдовъ, Г. Семеиъ Енчовъ, Г. Константинъ Стояновъ, Г. Ахметъ Ефенди, турскитъ учители.

Ние като имъ молятевуваме добри успѣхи и добро народно съгласіе, молятевуваме дано и други тѣхни съеди поддржатъ пакъ тѣхнитъ примѣръ.

Колкото тая корсепно денція ни зарава, толкова една друга, отъ сѣщиятъ градъ, ни ускури: Преди една недѣля презъ една втрелива нощъ, бастисви сж къщата на едного отоманеца Али ефеида, когото разбойницитъ като паранаватъ, зематъ му довольно пари и драгоценни вещица. По благополучіе тѣ сж улавятъ наскоро; но, по злополучіе излѣзатъ сички българи, отъ разни страни на този градъ и нѣкои други отъ селата и отъ Ямболъ; на сичкитъ тѣзи разбойници мѣкатъ бжъ нѣкой си х. Никода кебеджитъ.

Една третя дописка получаваме още отъ сѣщиятъ градъ на който съдържаше е отговоръ на статіята отъ Жерарина, вмѣстена въ нашиятъ листъ на 24 октомвріа.

— Ние бѣхме казали съ вѣрмиа че Царевскитъ митрополитъ Цайсія, ако да сж е съгласилъ Българитъ за да изпълни тѣхното желаніе, то е за тѣхенъ собственъ интересъ. колкото народенъ. Особени дописки потвърдватъ днесъ сжщото: Отъ Т. Назарджикъ ни увѣрватъ че той чрезъ едно писмо до негова Епископъ, искалъ да привуди Българитъ да оставатъ църковата на два мѣрица Коцовласи гръци. Това е естествено и допискитъ ни добръ го сравалява което довольно доказва че той не може да бже полезенъ за пазъ пастиръ.

Сѣщиятъ дописка ни увѣрва іоше: че женското училище сж затворило по причина отъ каприцитъ на учителката; че гръчкото училище шо е въ метохатъ на Зографскитъ манастиръ, станало мѣсто на Содомъ и Гомора и подава поводъ на сякакви съблазниенія; че поповетъ отъ цркватъ успение пресв. Богородици общо пѣнствува.

Една друга дописка, отъ сѣщиятъ градъ, като ни описва Гръцкитъ интриги и тѣхната лудина и планове възъ тѣхната църква, казва ни че гражданитъ си измѣнили печататъ на Български Българско общество въ Татарица Назар-

джикъ, който до сега е бжъ по гръчески.

Чистата свѣсть, отъ вѣра се пемаи, ни отъ матеріалъ се обладава; тѣлото което ти владѣе, бжъ сѣкоги невинно. Слѣдователно душата му не може да има такава вѣра, която я продава, която я води въ заблуденіе която я тѣпче народностѣтъ и която се развива въ разкошностъ: народностѣтъ, за нея, е по напредъ отъ тая вѣра която я тѣпче. Тя не може да има уваженіе на лица които не го заслужаватъ, не може да отдава честь тамъ дето не я прилича, слѣдователно тя не може да бже угодна тамъ дето здравіятъ разумъ не владѣе. Това е бжъо нашето начало и това ще бже за всегда. Ако бѣше друго яче, то не щемъ да имаме честѣтъ да сж хулимъ отъ нашиятъ чорбаджи, които послятъ сичкитъ изродна властъ! (?)

Но удивително ни сж виде какъ, личнатъ имъ важностъ, дълбокиятъ имъ разсѣлкъ, народнатъ имъ тяжесъ, голѣмитъ тѣхни имена, васприѣха да говорятъ за низностѣтъ и безхарактерностѣтъ ни. Ако отъ истина ние сме такива, дѣлото ни не може да бже освѣтъ съобразно; слѣдователно, то не заслужва никакво вниманіе — и найпаче отъ хора като тѣхъ важни по имѣніето си. Въ противенъ случай, здравіятъ разумъ и хладнокрѣвіето трѣбаше да сж тѣхните водители.

Дѣлото което е по силно отъ думитъ, и времето което открива сичкитъ тѣзи, ще покажатъ кои какви сж. Стига само да помнимъ що говоримъ и що правимъ.

Цѣлтъ ни е една, желаніето ни тоже — дѣйствието ни само разнообразно — отъ що тѣй? времето не ни допушта тукъ да сж простремъ. Но нека си напомнимъ само че едногласно сме изрѣкли: цигане ставаме, въ морето сж хвърляме, гръцкитъ патрикъ веки нѣма да припознаимъ. Вие, Господа, съ търпение и постоянство напослѣдокъ оправихте си патекитъ противъ души

тъ си — и ако не беше нашето противодействие бихте го и извършили. Това ли е характеръ? Когито не извършихме това което съкаме за по справедливо, по паролно и по полезно — на коего и вий разумно и сърдечно не сте противни, сега казвате, като нападите безумно възъ частъ, че имате основателна наджда отъ В. Порта за придобиваніето на нашата Іерархія. То добро, нъ копъ сж и какви сж тѣ, икакъ не ги спомѣнувате. Както да е, не ви молиствуваме да сполучите — и нека не останемъ посрамени. Ако сполучите една *чорбаджійска черковна Іерархія* безъ да сж поклоняните на *гръцкіятъ патрикъ*, не сме готови да ви сж поклонимъ и да прогласимъ публично онова което вашатъ страсть изжива днесъ разъ разъ; въ противенъ случай, не ще ви молимъ да си изближете тожъ публично *подписитъ*. Назарлъкътъ е къмъ васъ, имайте търпение.

Вашитъ протестъ ни пита: що сме видѣли и какво сме досетили, тѣ сме сж принудили тѣй да постѣлимъ? който гледа, много вижда и доволно до сеща, който не ще да види, явно че нищо не вижда. Отъ толкозь време ви викаамъ, че Портата не е нишъ Патрикъ нишъ Папа за да може да крави Іерархія. Вашити глави не могатъ да достигнатъ това и нека кажемъ друго. Отъ деветъ месеца що извършихте? Нищо. Сичкатъ ви наджда бѣше въ В. Порта. Тя словомъ и дѣломъ ви показа че не може: Словомъ, тя ви каза че трѣба да сж поклоните на гръцкіятъ Патрикъ. Това не можете го отре. Дѣломъ, тя го показа като докара Балчишкіятъ попъ, когото вий бѣхте уловили, и за когото ви вазе, ни народатъ, ни църковата ни, не рачи да препознай, но го прати въ гръцкатъ Патрирія да го задржтъ: Треба ли тукъ да е слытъ и нечувствителенъ до толкова единъ Българинъ? (1)

Защо сега щомъ направихме съединеніето и препознахме Папатъ, В.

Порта незабавно припозна нашата народна Іерархія политически? Защото. това е съобразно, съкаме, съ началата на нейната власть.

Господа, не трѣба да сж дърлате, не трѣба да сж сърдите на назъ, ни на никого, но, годиниатъ, която е високопна, която бѣше назначена за распиваніето на гръцкото духовенство и за унищоженіето на чорбаджилъкътъ. Тя сж измина и вашите сили сж смалихъ; — за напредъ бадете увѣрени че спокойствие ще имаме.

Д. Мирковичъ.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

Търново 6. Декемврія 1869

Извѣсно е на читателитъ за станалото всеобщо решение на тукашнитъ жители за да прекъснатъ сношение съ гръкътъ григоріа, и за управление на черковнитъ работи да сж поставатъ избрани отъ народа духовни лица Българи. Еще тогыва за това дѣло което се вършеше отъ еснафитъ тукашнини, ви съобщиха подробно чрезъ почтенный вашъ вѣстникъ. нъ толкось врѣмя отъ тогива, съ жалость ви казвами, това решение което, да, съществувало и още, не се е турило въ дѣйствие. Причинатъ сж иъколко тукашнини егонети, които по тѣхни каприци сж приплатствуваии до сега, приплатствуваатъ и сега на всенародий този ходъ.

Поверени сж врѣмя въ градското ни общество имать влияние, което тѣ употребяватъ само за вреда на народните работи разумѣва сж изатъхепъ интересъ съврѣменно. Като такива твърдѣ лесны средства си имать за да въспржтъ решеніето на еснафитъ.

Както знаети решеніето на еснафите като стана на писмо и се подписа съ повече отъ триста подписа, щеше да сж представи на градското школеско събрание да сж одобри и отъ градоначалницитъ несласно въ дѣло положи. Какво става? тѣя градоначалници, нѣ-

колко чорбаджіа. Направатъ щото събрание да не стане и тѣй еснафското решение само по себеси назадо оставаше. Два три пѣти еснафитъ насилыха събраніето да стане, и градоначалницитъ сжидихъ за добръ да го почитатъ съ присѣтствіето си. защото темъ трѣбаше или да се съгласегъ съ народното неавіе или да сж признажтъ влашки мекерета. Единъ отъ тѣхъ найумиа — той е познатъ по умеси и не трѣба да го наричамъ — изрекажъ е че додѣ не седни Григоръ на председателското си мѣсто на сабрание то нѣма работа да доде!

Слѣдъ туй изка ли много чудене за що еснафското решение тука безъ усилхъ остава до днесъ?

Какъ и да е, между гражданитъ и Григора мина мышка както много по напредъ между граждани на търновскитъ пазанги: Габрово, Елена Трявна Бебрѣво и между григора, но Григоръ са не отчайва, малкитъ села са ощи неговни, тѣхнитъ незлобиви житѣли, христиани набожни, цалуваъ проклинающата народность нѣмъ рѣка. Той, има месецъ врѣмя, не сж е завършилъ отъ періодата си по малкитъ села, тамъ нѣма за него работа, алаши вериши много. служатъ нѣмъ интурги по его грѣош, свѣтава нѣмъ вода по двайайсе, и ощи туйцакъ — унуицакъ, каквого да е по врѣща. Дадо владика салтъ благославя и поучава стадото си. » Благословени христиани нѣдѣте слуша тѣзи съфесветѣ млади и стари които ва поучаватъ да ни давати за владикатъ Благословіа. Тѣ искатъ да ва измамятъ да ва направятъ цан ищани като пжвлиянѣтъ да ядеге благо на светитѣ пости и като пжвлиянѣтъ да іадет стамболици. то е грѣхота и нещъ енисеніе за душигъ ви, »

кога толкози други, хемъ наши Българи, мжмреть и съврѣважтъ да бѣжми отъ униатъ кѣто отъ чума, защо дадо владика, гато грѣкъ да не прави смѣщото съ простите селяни?

Извѣсно ви е дѣто сезанитъ отъ

Лясковца и Долняреховица отрекоха да даватъ извънредното давание на григоръ то естъ жито и чимикъ, давание което други тѣ села нѣматъ. Това жито сега се събиръ отъ речевитѣ села насилно. Похвалното упорство на селянитѣ отъ златарца, юмрука и Мидя които отричаша да платятъ на григора годишнина — Владиска, и то не егоръ нѣмъ, както сѣ научаваме за тѣ пратено отъ пшѣта е направилъ това; нѣмъ не се съмняваме че това е станало съ споразумѣнето бореи на едного — или на двама тукъ били чорбаджий.

Остава да видимъ още какво ще прави григоръ съ паланки: габрово Елена, Тръвна и про: които още му не платили и сѣ се отрекли отъ него. Окръжното писмо на новиятъ грѣкъ патрикъ дава на григора добри напѣдки. Както сѣ научаваме то писмо казвало че сичкиятъ владиски правдин, които до сега сѣ нѣмъ, то е да зема тѣ койкого щѣтъ подъ рѣзни имена пѣри, оазватъ сѣ и за напредъ цѣли пѣленки. Ако то е истина нема съвѣщеніе че Григоръ ще исплати инструкторитѣ сѣщо и съ речевитѣ паланки тежеке въ години събори не сѣ ставали въ караджанъ!

— миналата недѣля единъ гражданинъ би гърбъ зѣ единъ други гражданинъ на имя Николай; быта слѣдъ 3-4 денъ уири въ мѣститѣ на биенето, и остави довицъ съ 3-4 сирачѣта. Работатъ се однесе до жестното Правителство но, защото виновникътъ е турчинъ поискаха са свидетели турци, а тогава сѣ не намѣриха.

Г. Редакторе! умолявате са да вмѣстѣте Въ България слѣдующи думи заговоръ на желѣзничскитѣ кореспондентъ на А. Лебедъ:

Единъ страшенъ дипломатъ и политикъ прозавѣся въ дунавскій лебедъ: като два благоразумното! мнение, негово и на Г. уюму, което сѣ мѣчи уири да представѣ за общо. Поздравява то е босъ и вѣстѣ възседатѣ е на една рѣка тояга, както чѣсто по дае праватъ децѣта, и

сѣ провиква и азъ съмъ... и да отъ..... сърдцето на.....

Окаяніятъ тоя дипломатъ нему досѣга още че въ турція правдинни не сѣ по народноститѣ по вѣра; и то е прѣвѣтъ основѣтъ камакъ на политиката турска не може още да сястѣ че тур. прав. познава грѣкитѣ само патрикъ за православіето, шехуль-ислѣитѣ за музюманство то, х хѣмъ башиятъ за еврейството и про

Ако праг. удовлетвореше българскитѣ незаконѣтъ пѣтъ исканія, прѣво то ще стѣни противъ началата сѣ; помацитѣ щѣха да иска тѣ помащѣ шехуль — исламъ, Арапѣти Арапски; дангулитѣ дангулски и пр...; второ то пристѣва хатихумаюнѣтъ като сѣ бѣрка на религіозни работи и нарушава правата на православната патрикана; Зо то ще противоречи на фирманѣтъ сѣ кого то даде на грѣкитѣ патрикъ "духовно да управява и владее надъ всичката православна рая". На конецъ ако право даде на българитѣ това което искатъ, Росія която ги дѣвѣи презъ жѣлъ турски, ще уреличи и усигори м е ч т а н і е т о с ѣ, като сѣ провиква, "нашиятъ православни единоверци-страдайтъ!" Нѣ ако българскитѣ народъ вѣрѣме уири съ 3 Р.Ц. Руссія не може вече да сѣ лагавѣ че нейнитѣ уири единоверни единородни страдайтъ, защото прѣтелѣтъ на Турція, западна Европѣ, ще и даде да разумей както и въ Севастополи.

На конецъ нека заключимъ, ако България стоятъ още въ това бѣшибозушко-положеніе и ако още сѣ противятъ на Царското благоволеніе, като сѣ уириятъ да цѣлуватъ рѣка на грѣкитѣ патрикъ. Ц прѣв не ще зѣкъсѣе праведно да ги пакъ же, защото вѣрѣтъ противъ повѣленіето му и то е знакъ на вирогавање и твърдоглавіе.

Прозувѣтъ сѣ Г.Х.Т. отъ тоя урокъ и другъ пѣтъ, ако имѣтъ вѣрѣмѣ, придащѣви още единъ.

Вашъ прѣтелъ

Балканъ 1860 Декември 20

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Мониторътъ обнародува условията на трактатѣтъ за миръ сключенъ на Пекинъ между сѣюзниги сили и Кинезитѣ. Съ ишущиятъ листъ не ще обнародуваме тоя трактатъ; днесъ нека кажемъ само въ кой смислъ е той направенъ. Спорѣтъ тоя тракта-

тъ, Кинезитѣ сѣ задѣжили: да заплатятъ на Франція джереме 60 милиона франки отъ които 3 милиона 500,000 ще сѣ платятъ сега; да дажатъ на християнскитѣ сички церкви които имѣ принадлежаватъ и да оставятъ да сѣ дигатъ свободно въ Небесното — Царство коолин или свободни работнищитѣ за Европейскитѣ колонии. Британската преса като сѣ основава вѣрѣтъ достовѣрїето на нѣколко Кореспонденции, обнародува достоукорителни набежденія противъ поведеніето на Француската воиска когато тя привзе-ла лѣтніятъ пѣлатъ на Кинескитѣ Императоръ. Тѣ Кореспонденции сѣ бѣха позволили да пишѣтъ че Францускитѣ войни били ограбили това царско обиталище и сѣ дали дивото увеселеніе да стрѣшатъ съ еопи сичко което не сѣ можли да отнесатъ.

Едно писмо отъ Генералъ Мамтобанъ, доказува на противъ че сичко сѣ е минало въ най голѣмѣтъ порядокъ, и Францускитѣ офицери въспрели да не сѣ докачи нищо до пристиганіето на Английската воиска, за да сѣ раздѣлятъ наедно една законна плачка.

Усѣихѣтъ който сѣ е спозучилъ въ Кина не произвожда въ Англія едно съвершенно удоволствіе. Англезитѣ не сѣ заборабили какъ Кинезитѣ вѣзятъ трактатитѣ, и сѣ страхуватъ да не тѣрсятъ да отфрлатъ задѣженїята които нужността имѣ е наложила. По тая причина мислятъ че, спрѣга сключанїята на мирѣтъ, сѣюзнигитѣ щѣ усилятъ и ще залямагъ. Тѣпѣ-чинѣ.

Въ Франція духоветѣ сѣ малко повече обезпечени. Урокѣтъ даденъ на правителството на Небесната — Имперія бѣше жестокъ; още го помни за много вѣрѣмѣ. Достоверно е че за нап егъ то ще да има повече почетъ камъ трактатитѣ.

— Добритѣ сношенїя на Франція съ Англія сѣ усѣмгъ отъ денъ на денъ. *Нотата на Мониторътъ* която извѣстѣва че отъ 1-й Јанурия, Английскитѣ можѣтъ да вѣзѣтъ и да ходѣтъ свободно безъ тѣскѣре въ Франція,

произведа въ Лондра едно твърдѣ впечатлѣніе. Британическата преса поздравява едногласно Француския Императоръ врѣзъ уничижителното на единъ политически предразсѣдакъ, както казва вѣстникъ *Тимз*. Тоя листъ гледа уничиженіето на тескерета като една марка която ще има врѣзъ споменіята на Франция и на Англія, едно следствие по непосредственно отъ сѣчкити договори на трактатни.

Сѣкакви нѣща и Новини

Левандъ Хералдъ пише:

Едно достопохвално дѣло се извърши въ лицето на преживѣтъ Тулчански мюдиришъ и на единъ чиновникъ въ тоя градъ. Тія чиновници бѣха се набедили за лихоимство и слѣдъ едно испитаніе тѣ са намѣриха виновни и правителството даде заповѣдъ да платятъ джереме 250,000 гроша всякъ единъ отъ двамата тия чиновници и се затвориха въ тъмница за 5 години на Видинъ.

— Руския генералъ Себастимовъ който почина отъ двѣ години на самъ се занимаваше съ много други художници да изваде фотографически копѣи отъ старити ржкописи които се намѣрватъ въ мѣнастирити на Агонската гора, пристигна тука въ Цариградъ по миналата нѣдѣля. Отъ многото скъпи ржкописи които се приписваха, за забелязване е единъ отъ Ветхиятъ и Новиятъ завѣтъ отъ девѣиѣтъ вѣкъ и единъ отъ Давидовити Псалми, който е казватъ, отъ седмѣиѣтъ вѣкъ. Сичко 16,000 фотографически управѣи сѣ зели и тѣ ще се литографисатъ въ Петербургъ за да се състави една книга която ще се распрати послѣ въ главнитѣ общи книгопозителници въ Европа.

— Съ позволеніето на Императорското Правителство, Салихъ ефенди Самоковски каймакамъ сѣ наминава Сливенски каймакамъ, а Дервинъ бей, досегашни Сливенски каймакамъ сѣ наминава Самоковски.

Али бей, едно временни Хамаски каймакамъ сѣ наминава Хомски каймакамъ на мѣстото на Али ефенди кой уириль.

— Тефикъ бей, единъ отъ чиновничѣи на Великия Визиръ, сѣ наминава кану-

кхая на Цариградскія каймакамъ Фехимъ паша.

— Въпросътъ на Джедахската работа сѣ расправа отъ една особена комисія, и правителството на В. Порта заплати опредѣлената сума.

— Вѣстникъ *Діаволетто* обнародва слѣдующето:

» Прѣдъ нѣколко дни единъ меморандомъ койго иде отъ Нимъ и отъ околотити му пристигна въ Българъ и сѣ даде на сѣчкити посолства. Тоя меморандомъ е поданъ самъ отъ много християнски общества отъ румели и обема значителни одакванія противъ прѣтѣсеніето което тердятъ. Тѣ казватъ че тѣхното положеніе е станало по зло отъ пътуваніето на Великия Визиръ Кореспондентътъ на *Австрійската Газета* мисли че тия рѣдѣи сѣ прикалени и че тоя меморандомъ е плодътъ на едно чуждо внушеніе. »

Австрійската Газета сѣ отговаря за насъ.

— Руския консулъ въ Българъ даде на Сърбскія Князь Михаила пиниятъ 1-й класъ отъ чинътъ Бѣлія Руски Орелъ съдруженъ съ едно писмо отъ Княза Горчакова.

— Въ тия дни излезе първото число на единъ новъ вѣстникъ, *Израилски Журналъ*, който сѣ обнародва въ галата на испански языкъ и съ еврейски букви. Това е единъ знакъ на умственото развитіе което сѣ появява между разни народности на турската имперія.

— Една телеграфическа депеша която пристигна отъ Босна по другиятъ петакъ, извѣстява смъртъта на Н. П. Г. Дионисіи митрополитъ на тая областъ Гръцкия Патрикъ слѣдъ приемианіето на тая депеша, сѣ отговорилъ чрезъ телеграфътъ че ще прибѣрза да имъ проводи другъ пастиръ. Хортува сѣ че Г. Прокопій, Сизуаготовомтскій владика ще сѣ проводи за тая епархія.

— Новинити които идатъ отъ Черкеско извѣстяватъ че Русити сѣ си разбили въ една експедициѣи противъ непобѣденити още племена; тая новина сѣ е съобщила отъ Черкесити на нѣкои си отъ тѣхнитѣ събратѣи въ Цариградъ.

— Съобразно съ новата мѣрка пріета отъ царското правителство за управленіето и надзирателството на фабрицити, публиката сѣ извѣстява, че сѣчкити притежатели, кои-

то сѣ позволеніето на императорското правителство сѣ отворили, въ Цариградъ и по околности, разни фабрики, дѣлжини сѣ да представятъ на министерството на общити работи и на търговията тѣхното праде за отвареніето на тия фабрики.

Колкото за притежатели които, бѣхъ дозволени, сѣ отворили каквато и да е фабрика, задължаватъ сѣ да подадатъ на министерството на общити работи, едно прошеніе за позволеніе, като покажатъ родътъ на ржкодѣліето си, естеството и силата на двигателити, съ какво сѣ палятъ фабрицити, мѣстото и пространството на заведеніето и по кое време сѣ е съставило. Ако нѣкои отъ притежатели не сѣ съобразятъ съ горнитѣ расположенія, въ растояніе на дѣдесѣтъ дни отъ когато това извѣстіе имъ сѣ даде, фабриката имъ ще сѣ затвори, долѣ представятъ позволеніето или прошеніето за дозволеніе на търговското министерство.

— Ж. д. е К о н с т а н т и н о п л ѣ сѣ изразява съ слѣдующиятъ начинъ врѣзъ Българскія въпросъ:

Българскія народъ пріе Христовата вѣра въ девѣиѣтъ вѣкъ и той сѣ отправи до отцието на католическото единство по времето на Падата Св. Викола 1-й, който му проводи мисіонери, и ги поучи съ отговорити си и увѣщаніята си.

Византийската имперія и царограшкитѣ патриарси ако и да бѣха тогава още съединени съ римската Церква, завицеха на това поведеніе на Св. Седалище и погледнаха съ зло око тия многочислени народности да припознаватъ върховенството на Папата; по слѣдствие на това тѣ по небрежниха никое средство за да отлепятъ Българити отъ това съединеніе, и дѣйствително тѣ сполучиха да ги завлекатъ съ тѣхъ си когато тѣ сѣ отдѣлиха съвсемъ отъ католическата Церква.

Отъ тогасъ, патриарсити като глетяха че Българити желаяха да сѣ заназатъ народността и тѣхната отдѣлна Церархія, удвоиха усилията си за да сѣ противятъ на това, и за да стегнатъ свърскии които ги съединяваха на тия народи, тѣ проводиха въ България духовни лица грѣци които сѣ мѣняха да учятъ грѣцкия языкъ на българити.

Славянското вліаніе не пристана еднакво да посява разногласіето между Българити и духовенството.

Тия претенциѣи на единити и на другити врѣзъ Българити, съединени съ прѣтѣсенія отъ които сѣ мѣняха, събудиха ги въ летаргіята имъ, и съ помощта на наодома отъ

тѣхнѣтѣ учени сънародници, тѣ сѣ върнаха въ пѣтиятѣ некого сѣдѣваха тѣхнѣтѣ прадаѣли.

Най послѣ, слѣдъ една година и половина договори съ Римъ, въ които българитѣ из-ражаша желанието си да сѣ върнатъ на тѣхното едновременно ъбраваніе като некаѣ само да имъ оставатъ неопобутнати литургія та и обрядитѣ имъ както тѣ сѣ ся упазили отъ тѣхнѣтѣ прадаѣли подъ римскитѣ първо-свѣщенници, една депутация съставена отъ разниѣтѣ представиѣли на областитѣ, които носятъ прошеніи подписани отъ 3,000 отъ тѣхнѣтѣ сънародници отнесе сѣ на 30 Декемврія 1860 на патриаршеското наиско-мѣстничество въ Цариградъ.

Така ведро сѣ други първѣци на българ-скитѣ народъ, сѣ двама отъ тѣхнѣтѣ архи-мандритѣ, двама други отъ тѣхнѣтѣ архимандр-инитѣ, стотина отъ тѣхнѣтѣ съотечественици които живѣятъ въ Цариградъ, сичкитѣ тѣи българитѣ събрави въ Церковата отрекоха тържественно и сѣ съединиха съ католичес-ката черква предъ Архиепископътъ патри-яршески наѣстникъ въ Цариградъ, Армено-католическитѣ патрирхъ и прѣдъ сичкитѣ префекти и настоятели на Латинскитѣ чинове въ Цариградъ и свѣщенници на таястолица.

Во доло сѣщитѣ вѣстникъ казва:

Дѣлъ Папата напменува напачикътъ на българската съдѣла иерархія, единъ съвѣтъ сѣ състави отъ двадесѣтъ и пѣтъ члена за да управлива работитѣ на новото общество. — Умрѣли въ Цариградъ по месецъ Ребі-іель ахаръ или отъ 16 Октомврія до 15 ноемврія (Н.К.)

Мусульмани	мъжи	200	457
	жени	257	
Християни	мъжи	170	303
	жени	133	
Евреи	мъжи	38	78
	жени — — — —	40	
сума		838	

По тоя месецъ има 65 умрѣли повече отъ минаѣтъ

— Въ миналата сѣбота имаме честъ да имѣемъ първѣтъ брой на Куріе д'Оріанъ. Българитѣ, и най паче Тър-новцитѣ не трѣба да сѣ забравиле заслугитѣ които тоя вѣстникъ прѣдъ три години, подъ заглавие Ла Пресъ д'Оріанъ, имъ направѣ по времето на распрята имъ съ владиката имъ Неофита. Не сме крайно за-

дължени на тоя вѣстникъ за благороднитѣ чувства които храни въ общѣ кѣтъ Българитѣ и за неспристрѣнитѣ уѣненія които той прави вързъ въпроситѣ было относител-но кѣтъ Българитѣ, было вързъ други въпросѣ.

Тоя листъ обнародва единъ членъ вързъ българскитѣ въпросѣ още въ първѣтъ си брой; единъ другъ по пространѣвъ въ вто-рѣтъ брой.

Журналъ де Константи-нополъ, официаленъ турски вѣстникъ, об-народва и той отъ своя страна въ официал-ната си чѣтъ единъ доста дълъгъ членъ вързъ българскитѣ въпросѣ. Не би желали да приведемъ тѣи членове на нашитѣ чита-тели, за да видѣтъ какъ уѣняватъ постап-ката на съединѣнитѣ българѣ — Униѣтитѣ — и какъ уѣняватъ упорството на чорбаджитѣ въ единъ чѣкъ мѣстъ сѣ о ка к ѣ въ когото сѣ влезѣ; въ общирността на нашитѣ вѣстникъ ни насила да оставимъ за въ срѣдѣшнитѣ си листѣ тѣи важни доку-менти.

Дати чорбаджитѣ сѣ мекеретата сѣ ще кажатъ: и тѣи два вѣстникъ сѣ подку-пенѣ отъ панишакитѣ казу-герѣ?

— Положението на Австрія сѣ предметъ на политическитѣ спекуляциѣ на вѣстникитѣ. Тая сила не чѣи пѣма съвѣщѣни; въ не е лесно да сѣ режѣтъ трѣти животворѣщи въпросѣ които предубеждаватъ правител-ственитѣ й хора, Италия, Унгарія и фланци-итѣ.

Проектъ да сѣ отетѣли Венеція наѣв-рѣ много улобритѣли въ Франция и въ Англія; въ германскитѣ вѣстникѣ го напа-даватъ сѣ една годѣ а живость. Тѣ сѣма-трѣтъ като много унижительно предложението да сѣ отетѣли Венеція за пари; и тѣ пре-доставятъ причинѣ повече правдоподобни отъ които здравѣ. Видѣ сѣ че дипломатѣята ще мѣже да наѣтри нѣкое искусство-средство за да оттарѣ Венеційскитѣ безъ Австрійска-та властъ като голѣма сила да сѣ компремѣ-тира.

Такава сѣ смислата на една Виенска кореспон-денція отъ правѣна до Колонската Га-зета.

Договорѣ сѣ сѣ зафанили за да дадатъ на това съдѣствие, и уверѣватъ че Г-кобденъ направѣлъ, въ безъ никакъ усѣлъ, една официална постапка при Виенскитѣ дворѣ. Англійскитѣ кабинетъ, казѣ-тъ, труни сѣ да сѣолучи отъ Викторъ Едмунда сѣ-дно некупѣние отъ единъ милиардъ.

Австрійската Газета протесту-ва противъ просятѣ да сѣ отетѣли Венеція; тѣ не види въ единъ такѣвъ проектъ никакѣ полза за Австрія. Пресата сѣ на сѣщото мѣнѣе.

Казѣтъ че Г-Шерингъ, койго настѣли въ Ав-стрійскитѣ кабинетъ на г. Голушовски, сѣ е вече, доволно обездѣриновилъ. Той мисли че сѣ видѣли тѣрѣкъ кѣсно и че сѣ направѣли на Унгаритѣ от-етѣли които го спиратъ да дѣйствува. Той сѣ види да е подпадналъ подъ тѣзѣтъ койго му е пѣложѣтъ Действително осѣтъ мѣнѣитѣ на положението относително за Унгарія има аристократическата партія и високото духовенство които ще го напа-даватъ ижличката ако той упорѣствува да върви въ либералитѣтъ чѣтъ.

Обявление

Най долоподписанитѣ упѣномошѣни отъ сичката желѣзничанска каза членове на Об-щината ни чрезъ настоящето явиме, че за общитѣ си работѣ до сѣга употребѣвахме общи печатѣ, койго бѣше направѣнъ още въ 1830; година, но зашто този печатъ не бѣше рѣзѣвно и добръ написанъ, най секе развалихѣ и унижѣжихѣ този ветѣхъ печатъ, и сѣ общото съгласіе направѣхѣ сѣ новъ печатъ отъ пѣтъ части, койго ще сѣ дѣржи отъ пѣтъ души на Общината ни най честнитѣ лица, и този печатъ на око-лому е писано по български на повърхность и Българска Община въ Железникъ 1860, а въсредата му на турски е издѣлѣно Милети болгаръ дрѣкъ казѣи заграѣтъ а на около турскитѣ има перо и 1277. Най този печатъ прѣхѣго приключѣи и запечѣ-аѣи отъ неговѣ, комуто писменио бѣхѣ поверѣли да го янтѣрдиса, и отъ дѣнѣтъ на тѣи такѣвъ този печатъ ще е въ употребѣние за общитѣ работѣ, и когото писмо или за-вѣстъ носи рѣзѣвна този печатъ, то ще сѣ позѣва за обѣи на цялата ни каза.

Железникъ 19 Декемврія 1860.

Членове на Общината

- » Х. юрги Стояновъ.
- » Алеку Пѣковъ.
- » Т. Х. Бѣковъ.
- » Сава Х. Тодуровъ.
- » Х. Г. Слѣвовъ.
- » Н. Стояновъ.
- » Д. Тодоровъ.
- » Х. Слѣви Х. Пенчовъ.
- » Х. А. Х. Митовъ.
- » юан. С. Саллабашовъ.
- » Н. Телѣвъ.
- » Т. Стояновъ.
- » Г. Коловъ.
- » Диму Ивановъ.

Мон. Ц-градъ 1860 Декем. 31

Лпр. тур. гр.....	118—30
лар Англ.....	130—30
20-франг.....	103—30
Полъ Кжн.	105—30
Медж. бѣио	23—30

Търново 28 10-врия 1860

Преди 8 месеци съ извънреден листецъ явихте на Българскій святъ великенското приключение, съ извънреден пкъ листецъ явихте приключението на 18 10-врия, въ който день са подаде Акцията за Унията. Както тогива извѣстие то за отричането ни отъ грцката патриаршия, тъй и сега извѣстието за станалата Уния направи същия благоприятни впечатления и съ същия въсторгъ се прие отъ тукашната публика. Днесъ въ празниците на Рождество христово вредъ по възможнѣ и на сяко събрание разговора не е други освѣтъ за унията, разсуждения и мысли.

Вы може отъ тъй ни думы да заключавае че сички тукашни одобряватъ Унията, не. Има исключения, но тия исключения при множеството на гласовѣтъ ся нищо почти. Еще когаго Ц-скитъ българъ се отрекохъ по великъ-день отъ грц. патриарха тожко съ многожелателното отдѣленіе, намръхъ съ, не само тука може да речемъ, хора Българи, които горчиво посрѣщнахъ туй извѣстие и противъ всеобщото задоволствіе предричашъ като врачки злы сетини за това движение, не е чудно впрочемъ ако тия същитъ хора покажатъ и тукъ въ Унията същитъ си чувства.

Ако пристѣпнѣтъ къмъ Унията въ Ц-градъ е станалъ тъй официаленъ както описувате въ извънредный си листецъ: представители народны съ многочисленъ народъ предводимы отъ нашето Духовенство поднесохъ Акта за Унията, и пр. нема никакво съмнѣніе че сички възвнши Българи ще нѣтъ послѣдуватъ.

Предварителни приключения даватъ ни да мыслимъ че началницѣтъ ни т. е. чорбаджитѣ въ Ц-градъ не съ съгласны, и не съ въ множеството на народа за Унията: туй като е тъй нека да се върнемъ малко назадъ и да доидемъ на Великенското приключение.

Великенското приключение стана, можемъ да речемъ, безъ да се съмняваме отъ тия същитъ лица, отъ тия същи народъ, който сега пристѣпи въ по решителната сѣтка къмъ унията, безъ да съучаствуватъ чорбаджити въ това, но твърдѣ малко послѣ тъй същитъ съ не

само присѣдничхъ съ народа по водители му станахъ — турхъ ся на глава да работятъ за по нататакъ до сполучаваніето на іерархіята ни. Нема да разгледвамы ний ако тѣ съ работили искрено или не, и ако въ обязанностѣтъ си съ были праведны или не — ако изпълнихъ предназначението си като народны представители. Защото не ни е намѣреніето да усъждаме никого, като сме далечъ и незнаймы точното теченіе на работитѣ, и на тѣхъ оставямы самы да говорятъ. Помни това само че до когаго Ц-ски вѣстникъ, се еще злгаваше да представлява Великенското приключение едно фанатическо и богоумразно дѣло едновременно почти, макиръ и малко кльшичко, чорбаджійскій органъ тъй парфченнитѣ, българскы Книжници, раздражени безпредѣлно на срѣщо караказанъ силехъ се да докажатъ и увѣржатъ че туй приключение было отъ давно работено, одобрено и на такмено да стане едногласно съ волята и исканьето на сичкитѣ безъ исключение Българи въ Ц-градъ

Днесъ тия чорбаджии съ противъ Унията сир. противъ самытъ свои начала, които Книжницѣтъ имъ приписвахъ. Тука има двѣ работи. Тия чорбаджии или мыслятъ да задържатъ особно Вългарско общество отъ Унійско-Българското, или малко по сетнѣ ще ги видимъ предсѣдатели и водители на послѣднѣето.

За тия два въпроси, които твърдѣ скоро самото време ще открий, има много да се рече, но намъ време не остава и отлагамъ за други пътъ да продължимъ съвѣтъ това, за сега не можемъ да оставимъ въ измѣлчавање и въ кѣсо да си речемъ мнѣніето.

Да речемъ, Ц-скитъ по първы българи и първото решение, т. е. да стоимъ отстранени и да употребимъ сила да отцѣпимъ еднѣмъ обществото отъ онуй което вече става съ унията. Това ще бѣде много рзорително и за тѣхъ сами и за народа въобщо: защото ще станатъ причинъ да се раздѣлятъ българитѣ на двѣ за никога непримиримы полетани тѣ вѣсто дѣбрина ще станатъ гонехкяръ сайбил.

А на противъ ако тия се присоединятъ съ народа както въ великенско

то приключеніе тъй и сега въ Унията — вѣра ми, никакво раздѣленіе въ народа нема да стане, но сички и отъ сяко нѣщога послѣдуатъ и тогива става цѣло добро. Желанието на секиго Българина не е ли цѣло нѣтъ на народа? иесли единъ не е ли длъженъ за тая цѣлость да работи? Намъ до толкось ни еди отръпки да важимъ и изпълнямы своята длъжность.

Ето първиятъ членъ когото Куріе д, Ориентъ обнародва въ първиятъ си брой отъ 5 января (П. К.):

СЪЕДИНЕНИЕТО НА БЪЛГАРИТИ

Тираниството на високото грцко духовенство има слѣдствіята които ся учакваха. Българскитъ народъ страда много време безъ да помъжири; послѣ той смей да ся оплачи отъ несправдливости на свѣнти тирани. Нашитъ читатели не съ забуравали грабительствата, похителствата на които кореспонденциити които ся обнародваха, прѣдъ три години, отъ Прессъ д, Ориентъ дадохъ съблзнительни подробности. На нѣго да улегчи нѣго подъ което правеніе да ихтѣтъ бедности Българе, грцкото духовенство ги е представлявало като да съ въодушевляени отъ еднѣ бунтовнически духъ и то ся отговори на тѣхнитъ оплакванія чрезъ заточеніето и тъмницата.

Най послѣ, кога приѣсеніето стана нетърпимо, нѣколко разумни Българе рѣшиха да оттеглятъ своити съотечественници отъ властѣта на грцкитъ патриархъ. Тоя мисль облада скоро духовети, толковъ добръ щото въ послѣдното избирание на пачалникѣтъ на великата черкова, сичкити Ц-рограшки Българи, като слѣдватъ примерътъ на П. П. Г. Илариона, тѣхенъ владика, отказаха ся да го припознаятъ.

Нѣ, когаго стана въпросъ да ся състави една отдѣлна църковна Іерархія, несъгласіето ся появи между нмъ. Единни — богати търговци и банкіери, послѣдовани отъ нѣколко приверженици, би искали да непросятъ еднѣ Българскы Патриархъ, независимъ отъ Вселенскитъ патриархъ, и тѣ ся водяха доброволно отъ едно голѣмо вліаніе за да достигнатъ намѣреніята си. Другити, — нѣколко учени, духовенството и народътъ, които смяратъ това вліаніе като не-

приятно за увардваніето на Българската народност, предпочитаха да влизатъ въ Католическата черква като си увардятъ литургіята. Тая партія е която възгържествува. Въ тая политико-религіозна борба имало твърди любопитни подробности, нѣтъ тѣ сяогнасятъ до нѣща твърди крехти за да можемъ да ги прикажемъ тука.

Въ неделя сутрента, една Българска депутація съставена отъ двадесетъ и три еснафски първенци, последувани всякъ единъ отъ много членове отъ всяки еснафъ, ся представиха при Н. П. Г. Брюнони, Католически намѣстникъ на Латинскія цариграшки Патріархъ; двама Архимандрити Българи и три попа отъ сѣмъиатъ народъ бѣха отишли понапрень. Н. В. П. Г. Хасунъ, Архіепископъ приматъ на Ерменити католици намѣрваше ся и той тамъ. Първенците отъ еснафити носяха единъ Актъ за съединеніе покритъ отъ 2,000 подписки и съдруженъ отъ присъединеніето на 93 черкови отъ България. Подписани отъ Н. П. Г. Брюнони връхъ намереніето на техната визита, тѣ ся отговорихъ че ся отишли за да направятъ Укіята. Тогава Н. Просвѣщенство ги попита ако припознаватъ догмата на Римската Черква.—Да, ний я припознаваме, нѣ ний искаме да си упазимъ литургіята. Тоя вѣроисповѣдантъкъ ся напаса и подписа отъ сичките членове на депутація-та, въ началъ архимандрити и поповити.

Послѣ единъ отъ архимандритити изрече едно привѣтствіе на български языкъ: той каза че като сѣ съединяватъ съ Католицити, Българити не правятъ друго освѣнь послѣдуватъ своити праѣди. Сетнѣ той забележи че това промѣненіе на богослуженіето, на мѣсто да смали вѣрността имъ, покорността, ний къмъ Султантъ, ще да я увеличи и усили напротивъ. Той приложи че всякой членъ отъ новото общество трѣба да ся показва признателенъ на единъ господаръ кой то ний позволява вѣроисповѣданата слобода най драгоцената отъ сичкити слободи. По това врѣмя, виктъ: да Живей Султанъ Абдулъ Меджидъ! погрме въ салата.

Като свършаше, архимандритътъ моли Н. В. П. Г. Хасуна да сторилобрѣ да бѣде посредникъ между Българити и Святіятъ Отецъ додѣто Негово Святѣйшество наименува началникътъ на Българската Черква.

Послѣ слѣзхоа въ черковата, и Н. В. П. Г. Хасунъ, въ патріаршески одежди, накара да ся Закѣлатъ връхъ Евангеліето сички онія които бѣха подписали актътъ. Слѣдъ кѣтвата, той служи и едно *Словословіе* ся испя. Като ся искара божіята служба българскити свѣщенници и членовити на депутаціята цѣлунаха ръка на архіепископътъ; слѣдъ това истити тия свѣщенници и Католическити попови ся пригърнаха братски.

Сетни ся прочети актътъ за съединеніето опредѣленъ да ся испрати на Святіятъ Отецъ: тоя документъ ся връчи на Н. П. Г. Брюнони. Обрядътъ като ся искара, депутаціята ся разотиде.

Догдѣто Папата наименува началникътъ на българската съединена іерархія учреди ся единъ съвѣтъ съставенъ отъ двадесетъ и пять члена за да управяватъ работити на новото общество. Една голѣма къща която ся намѣрва въ Галата ще служи приврѣменно за жилище на духовенството, и единъ цараклъкъ ще ся направи на сѣщо то мѣсто. Работницити зафанаха да работятъ.

Ако разсѣдимъ по кореспонденціити си, вѣроисповѣданото движеніе на което сме свидетели ще има единъ голѣмъ звънъ въ България. Народътъ отъ тая областъ чяка съ нетърпеніе съединеніето да сѣ направи въ Цариградъ. Кагато той ся научи че то ся извършило вѣраятно е че той ще следува прихрѣтъ на Българити отъ столицата.

Балъ-капанъ. 29. Декември 1860.

Господине Редакторе.

Въ това си ви испрашамъ единъ погледъ върху шпзѣтъ на Гръцката Черква, привлеченъ отъ съчненіето на единъ историкъ.

Макаръ въ листѣтъ Ви да ся е писало доволно върху тоя предметъ, убичамъ обаче да вярвамъ, че днесъ, като Българити въ Цариградъ, освенъ чорбаджити сѣ межеретата си, ся връщатъ въ вѣрваніето на предиктъ си, принудени отъ противохристіанското поведеніе на шизматическото духовенство, едно такова изложеніе ще има доброто си.

Ще припомнимъ по крайнѣй-мѣръ на съотечественицити ни, че не сѣ вѣрата или догмити които причиниха жалосното раздѣленіе на Църквитѣ по скотскыѣ желанія.—Гордостъта, Славолюбіето и развратността на началникѣтъ на Гръцката черква, желанія които и до днесъ сѣществуватъ.—Доказательства на това ся намиратъ въ реуіята, която е ставала шомъ духовното управленіе на Гр. Черква сѣ ввѣрше на Свѣщенникъ като Св. Ігнатіа,

Като имамъ неосборими доказательства че самитѣ Гръци, виновници на тоя шизмъ, сѣ ся отричали отъ дѣлата на развратнитѣ си началници и ся приемали унижѣтъ, за кой причинѣ ми които не сии ся мѣсали въ тоя шизмъ, сии устанали съ лукавството и измамѣтъ на Гръцитѣ съединени съ тѣхъ и то като ся водихме отъ лица, движими отъ противонародни мѣншія, лични пинтисеси и засѣпени славолюбиви надежди, да не сѣ съединимъ съ църквата която въ старитѣ врѣмѣна усилови нашѣтъ? а най повече като аѣмаме нито най малото съмненіе че ще постигнемъ да имаме желаемѣтъ ни народна Іерархія; че ще ся припознай потѣпканѣтъ ни отъ шизматическото духовенство народностъ; и че ще получимъ много други добрини, които ще може всѣкъ да си прибриа, като си въобрази че сами ще ся управлявама въ всяко отношеніи, и нашитѣ пари нѣма да украсаватъ финерскитѣ владѣшки жилища и да правятъ прозорцитѣ ний толкова желательни на едно или и повече отъ чорбаджийскитѣ. Които е межерета.

Увѣривамъ, Господине Редакторе, че тия ми редове ще възбудатъ голѣмо негодование въ съставляющата ся само отъ брилліантно православіе душа на Г. Бурмова и ще мя назове Папишашинъ. Чорбажитѣ по горди и отъ Рочилда, Періера или Миреса ще мя обнародуватъ за низка тваръ а пакъ Бал-капанскій Димостенъ (ха-ха!), който ся е научилъ изяществото ораторско отъ съвѣтъ свободнітъ Джорджо отъ Татавля не отъ добра цѣль, защото такова вѣтѣство ся цѣри въ слитанитѣ, но ся

и само да се представи предъ една къща на едрия Капіа като Балкански Димостенъ, Българ. Ушинковъ, за да може да привлече единъ благонаклоненъ погледъ отъ нея къща връху своята иллюстрирана особа, важниши тоя мъжъ, думамъ, ще се погрижи да украси пресѣтъ и Литературѣтъ като приготви и издаде и други листъ, подобенъ на Коладниѣтъ, въ когото негова Екселенція ще се занимай и за меня.

Нека научатъ обаче че азъ и вситѣ благомыслиши не вземаме отъ чифутски Запартиѣ; Отъ голе думи не се хранимъ. Искать ли да ми разтушкаты подарникѣтъ нека се похвалятъ за гародни работи, нека покажаты работи—извършани въ народна полза.

Но за да независимъ подиръ възкостава на чорбаджийтъ вниманіето на читателитѣ приготвямъ ги да чулятъ шо пиша за предметѣтъ ни Г. Максимъ дьбонъ — Довд.

Вашъ Побрѣнитѣ.

За раздѣленіето на западната и Источна Черкова

Духътъ на гордостта и на независимостта, които повече отъ единъ пѣтъ завладѣватъ владитѣ Цариградски, горди отъ тѣмъта си на Патриархъ Икономически (1), и отъ високитѣ си преимущества, потвърдени отъ два общи синоди, предвѣщаваше отъ дълго време единъ писмъ въ Вѣстокъ. Той избухна вередъ деветитѣ вѣкъ; Фотій даде первитѣ му знакъ.

Фотій, роденъ въ Цариградъ, чело-вѣкъ отличенъ по рождеството си и по познанията си, почете се съ много выски санове въ дворѣтъ императорски; Посланикъ въ Персія и първи секретаринъ на Императорѣтъ Михаилъ, той достигна да стане любимецѣтъ (favori) на Барда стрико и Главнии министръ на владитѣтъ принцъ. Св. Игнатій, засѣдаваше тогива сѣдалището Цариградско. Барда, неприятель на свѣт. Духовникѣтъ, на когото убличеніята бѣха противни на безчиніята, рѣ-

ши се да го погине. Той сполучи да го прати въ заточеніе; и качи Фотій, макаръ и да бѣше той свѣтеки, на Патриархѣтъ (857. Год.) Знаменити лукавства и умразни присилваніѣ бѣха слѣдствіята на това противо-каноническо постѣпване (intrusion), на което на празно се противи Папа Никола 1-й. Съ една странна клевета, която никога не е имала примѣръ, Фотій, като лукаво събра единъ синодъ общи държанъ срещу Верховниѣтъ назначникъ който го осъди, произнесе срещу му (Папата) едно осъждение на афоресване и на неприпознаване на първитѣ му достоинства. Въ сѣщото время, лукавѣтъ тойзи, отпрати къмъ владитѣ на Вѣстокъ, едно окръжно писмо изпълнено отъ църковни оплакванія (griefs) срещу Латинската Църква: Той въ него писмо припознаваше за *погрѣшка* доктринѣтъ която учи че *Св. Духъ изходи отъ Отца и Сына*, и хулеше на Римскѣтъ църкѣ за различни точки на дисциплината (858 год.) Бѣди като посѣденото семе което съ изникваніето си произведе жалостниѣтъ писмъ въ Вѣстокъ.

Фотій не намѣри никакъ при императорѣтъ Василъ сѣщѣтъ любовь която му бѣше показалъ Михаилъ, неговийтъ предшественникъ. Новийтъ императоръ, отъ възлизаніето си още на престолѣтъ (867 год.) събра въ палатѣтъ си едно събрание отъ владитѣ, и по тѣхниѣтъ сѣвѣтъ той свѣди отъ престолѣтъ Патриаршески Фотія, на когото лукавщината тогива се припозна — Игнатій, патриархъ законенъ, когото бѣха обковали съ вериги, и прати на заточеніе въ островѣтъ Лесво. влѣзе тържественно въ църквата си, и да поправи толкова скандали, той приоръчи на принцѣтъ да свика единъ общи синодъ. Цариградъ видя тогива да се събира въ стѣнитѣ му отново едно отъ тѣхъ спасителни събрания на върховно-начальникѣтъ, което появяваніето на ерезіята, подъ хиляди форми, правеше толкова чести въ първитѣ тѣя вѣкове. (869) (1) Тримата легати пра-

тени отъ Папа Адрианъ II намѣстникъ на Никола, председателствуваха достойнстойзи синодъ, въ когото началството на римската църква като се припозна, анатема се произнесе срещу вситѣ ереси срещу Фотія частно и срещу неговитѣ межерета (Anathematis).

Въ послѣдното засѣданіе, което стана по множественно, императорѣтъ прихтствува съ двамата си сѣнове, Леонъ и Константинъ. Двѣ писма, писани въ името на синодѣтъ, едното къмъ Папа Адриана за да го молятъ да потвърди декретѣтъ, другото управено къмъ вситѣ вѣрпи за да ги прикаже да се подчинятъ, бѣдиха послѣдното дѣло на това важно събрание: То върна мирѣтъ на Цариградската Църква. Но писмѣтъ, тѣй задушенъ въ ражданіето си, избухна по силенъ подиръ единъ вѣкъ, по славолубіето (ambition) на единъ новъ патриархъ.

Въ година 1043. въ времето на Царуваніето на константина IX. Мономахъ, Михаилъ (Cerularius) (1), като наследуваще Патриархѣтъ Алексъ, засѣдна сѣдалището Цариградско. Единъ вѣкъ почти бѣше се измѣняло отъ времето на Фотія. По раната утворина на църквата отъ тоя послѣдний не можя никогаждѣ добръ да се заговори. Единъ квасъ отъ завистъ бѣше усталъ въ сѣрдцето на владитѣ отъ Империаторскійтъ Градъ: тѣ търѣха съ трудъ преимществата на Римската Църкѣ, Катедрѣтъ на Свѣти Петра, поставяна отъ сѣщитѣ Иисуса Христа, като усновата на Църквата. Михаилъ, Мумджія, по бѣсенъ отъ Фотія, дързна да се откъсне утворено отъ Римската Църква и да се отдѣли отъ сѣдиненіето на което тя бѣше центрѣтъ. Като поднови, относительно къмъ Латинѣтъ, неправеднитѣ обвиненія и глухитѣ хулянія, съ които Фотій други пѣтъ украси съблазнителното си поведеніе, той запрети да се съобщава съ Папата, затвори Латинскитѣ Църкви, и качи до тамо фанатизмѣтъ щото да прикрѣщава които се приели въ тѣя църкви кръщеніето. Между тѣмъ

(1) Иванъ Постяцій (Jean le jeuneur) похити първий, въ 593. год. тѣмъ тѣтъ, който, съ всичкото опирание на Римъ, бѣди всегдѣ удържана отъ Патриархѣтъ Цариградски.

(1) Тоя е 8-й вселенски синодъ. Той се продължи отъ 5 Октомврія 879 до 28 Февруарія 880

(1) или Ciriac или Ciriac, мумджія.

Папа Леонъ IX, уведоменъ за това подвизаваніе на Шизмътъ, полагаше голѣми усилия за да го угаси и да утисни духоветъ. Като желаеше искрено мирътъ, той прат и трима Легати въ Цариградъ, патоварени съ двѣ писма, едното за Императорътъ, другото за Михаилъ Мумджія. Въ едно още прѣдмудще писмо, *пониѣ*, бѣше убѣдилъ Мумджія, като упровергаваше грѣшкитъ и непризнателностътъ му къмъ Римската Църква, майка му коюто въ много синоди заповѣда да се почита първийтъ пастыръ на Цариградъ като владика на Столицата. Посланицигъ Папски добръ пріети отъ Императорътъ, не можиха да се съобщатъ съ Патріархътъ, който не рачи нито да ги види нито да ги чуе. Разсърдени отъ едно таково поведѣніе, тримата Легати утидоха въ Църквата Свята Софія, и там съ присѣдствіето на духовенството и на народътъ (10 юлія 1054), тѣ положиха върху Св. трапеза единъ актъ на Екскомуникація (Афорисмо) послѣ тѣ възвзоха отъ храмътъ като угрѣсиха прахътъ отъ краката си, и като казаха: *Честъ Богъ види и Сѣди!* Тѣ възвзъха послѣ позволеніе за отхожданіе отъ Императорътъ, който укоряваше патріархътъ по нѣмаше сила да сире насилството му.

Михаилъ Мумджійгъ, подмуденъ отъ сентенцията на легатиги, дързна отъ своя страна и той да афореса Папата. Той ся силише, чрезъ Писма пълни отъ лъжи, да раздѣли отъ Римската Църква другитъ Вѣсточни Патріарси. Много владци, похлѣпени отъ Клеветитъ и развратноститъ му, пріеха точкитъ на зръніето му. Между тѣмъ, подиръ Константина *Мономаха*, царуваха наслѣдствено неговата братовчедка Теодора и Михаилъ *Стратимикъ* (1056). Тоя послѣднійгъ скоро ся събори отъ Престольтъ отъ своитъ чиновници, които избраха, на негово мѣсто Исаакъ Комнина. Му-

мджійгъ, единъ отъ виновницитъ на вѣстаніето което го качи на Престольтъ куроняса тържественно новіятъ Императорътъ въ Свята Софія 1. Септември 1057. Като въобразяваше отъ тогива своитъ кредитъ (довѣріе) безъ граници и властѣта си непокланитима, той уморяваше Примиѣтъ съ безцреставни исканія, като достигаше да каже, ако му откажеше: » Азъ добръ зная какъ да съборе знаніето което азъ въздигнахъ. » Исаакъ, наконечъ докаченъ отъ насилїята на тоя неправенъ владика, привариго и събори той сжційтъ силитъ му. Тѣлохранилитъ му насилственно го грабнаха отъ Тронъ Патріаршески, качиха го на едно муле, завѣдоха го до морето, патовариха го въ канкъ и го занесоха и уставиха въ Proconese, мѣсто упрѣдѣлено за заточеніето му. Императорътъ имаше грижѣтъ да го изведе предъ единъ синодъ, и тоїзи духовникъ умрѣ, жертва на гордостѣта си и на славолубіето си (год. 1058.)

съ Михаиле Мумджіе усжществися тѣй да кажемъ Шизмътъ въ Вѣстокъ, който подиръ осемъ вѣкове, съществува днесъ още..... Междутѣмъ тоя жалостенъ шизмъ тогива не стана съвѣршено общи. Исторіята запазва една друга дата на неговото истинно усжщественіе. Тя е епоха та въ която Латинитъ, единъ вѣкъ и половина покъсно, като привзеха градътъ и Имперіятъ на Цариградъ, стгнаха умразни на грѣцитъ, които тѣ (Латинитъ) дойдоха да освободагъ отъ единъ грабителъ на тронътъ (*usurpateur*) Странно слѣдствіе на революціитъ и сраженїята (*conflits*) на народитъ. Баронитъ Французски сражаваха ся върху крайщата на Босфорътъ въ горещата надежда да съединя тѣ грѣцитъ и Латинитъ, и тѣ не жалеа нищо за да достигнатъ тая цѣль. като че тѣхното блистателно завоеваніе е на противо знакътъ на свѣршенното отдѣленіе на двѣтъ Църкви на Вѣстокъ и на Западъ.....

Случи ся това завоеваніе, наченато въ загуба на една друга по свята война, и умрасена отъ разграбваніето на прѣкраснійгъ градъ на константина, не можи да ся заслужи другъ по благородна плата.

Но тая благородна плата не спечелена отъ побѣдоносни войници, не е ли възможно да ся заслужи чрезъ дългитъ и търпеливитъ усилия на найавгустѣйшїята и миролюбивата земна властъ? Простено е да ся надѣваме за тоя свѣршенъ тріумфъ на църквата за въ бѣдущето; между тѣмъ, (Църквата) не е пристапала отъ да го приготвява чрезъ гласътъ и дѣлата на своитъ върховни началници.

Въ средъ безбройнитъ попеченїя съ които Правленіето на Христ. Вселена (*de l'univers chrétien*) напжлни думатъ на Инокентія III. гледаме тоя великъ отецъ да иска отъ дълго време чрезъ пѣтя на сладостѣта и спокожденїята да съедини пакъ съ Църквата на западъ отдѣлената Църква на Вѣстокъ. Въ знаменитїитъ Синодъ въ Latran (1215 год) неколко мѣсаци преди смъртъта му той ся надѣваше още, съ избираеніето на единъ новъ патріархъ, роденъ въ западъ, да постави за Църквѣтъ на Бизантїйската Имперія благочинїето отъ което тя имаше голѣма надежда, и да утѣврди въ сжщото время присѣдиненїето на грѣчeskата Църква съ Римската. Неговата надежда стана празна: по неговитъ наслѣдници послѣдуваха неговитъ усилия. Единъ отъ тѣхъ, Григорій X. шестъ-десятъ години по бавно, събира за тоя главенъ предметъ, върху бреговетъ на Яѳоне, въ старата Митрополія на *trépol* и на *Polhin*, четернадесатїитъ общи синодъ, единъ отъ най достоуважаемитъ по числото и величіето, между вситъ оїя на които Църковната Исторія храни вѣсномнїенїето (Год. 1274).

Ліонъ видѣ тогива да ся събирагъ въ оградитъ му петъ-стогитъ владци, седемъ-десятъ игумени, Жакъ Цѣ-

рь Арагонски, много други принцове или тяхните посланици, и на конец Папа Григория X, който лично председателствуваше въ тоя синодъ. (1)

Михаил Палеологъ, въ тая Епоха Императоръ Цариградски, прати също свои представители на едно събрание което той подкрѣпляваше и за политически причини: тѣ бѣха Патриархътъ Германъ, Теофанъ, Митрополитътъ Никейски, и Георгій, голѣмийтъ кассиеръ на Имперіята. Тѣзи депутати, натоварени съ едно Писмо на Принцътъ за Папата, *Първийтъ и върховный началникъ*, думаше той, *общийтъ Отецъ на вситѣ християни*, като носяха и друго второ писмо, писмо въ името на тридесѣтъ и петъ архиепископи гречески съ тяхнитѣ Епископи: тѣя духовници виражаха съгласіето си и помощитѣ си за реуніята съ Римската Църква. Всѣтъ Отци отъ синодътъ утѣдоха да посрещнатъ тѣя амбасадори, и ги заведоха въ палатътъ, на Папата, който ги прие твърдѣ отлочно, и имъ даде цѣлуваніето на мирътъ съ всѣтъ знакове на една отеческа любовь. Посланицигѣ на Вѣсточный Императоръ отдадоха отъ своя страна на Върховный началникъ почеститѣ дължими на намѣстникъ Исуса Христа, къмъ когото тѣ ся дошло, казваха сами, въ името на Господарѣ си и на Вѣсточный Владци, да засвидѣтельствуватъ покорността си, като искатъ да исповѣдватъ съ Римската Църква една и същя вѣрж. Тая декларация възбуди най живѣтъ радость въ всѣтъ сѣрдца..... Църквата, въ жалостныйтъ си вървежъ тукъ тамъ, презъ фуртунигѣ и подводнигѣ камани, вижда по пѣкогаждъ да блѣсватъ нѣколко дни ясни, нѣколко минути счастливци; Лионъ имаше тогива официалната честь да представи едно отъ оныя блистательни позорія, които, въ рѣдки разстоянія, утѣнаваха Християнскійтъ свѣтъ.

Въ деньтъ на С Петра, Григорій извърши Литургіята въ Митрополіята на Лионъ, въ присѣдствіето на сичкиятъ

(1) Тоя синодъ ся утвори на 27 аія 1274 и трая до 17 Іулія.

Синодъ. Символътъ ся изчете на латински, и подире на грѣцки отъ Патриархътъ Германъ и отъ другитѣ Вѣсточни Владци. Събрали отъ дѣсната страна Папата подиръ кардиналитѣ, депутатитѣ на Императорътъ прочетоха писмата които тѣ носяха. Тогива голѣмийтъ *Логотетъ*, кассиерътъ, въ името на народътъ, отрече ся отъ шизмътъ, прие вѣроисповѣданіето на Римската Църква, и исповѣда първенството на Святото Сѣдѣлище.

Григорій като за свидѣтельствува радостъ на църквата, която нао ецѣ пригрѣщаше съ Отеческа любовь всигѣ сичада събрани въ славословіето ѣ, испѣте еимъ-тъ. Всѣтъ присѣдствующи, съединивши Гласовѣтъ си, отиравиха Богу всенародни благодаренія.

Реуніята ся усѣществу; вслѣкото показваше че трѣбаше да ся падѣваме какъ тя (Уніята) ще бѣдѣ продължителна. Не ся случи обаче така. Последесять почти години, Михаил Палеологъ като умрѣ (Год. 1282) Сынъму Андроникъ подновяваше вѣче Шизмъ-тъ.

Повече отъ Единъ и половина вѣкъ бѣше ся минало отъ Лионскійтъ Синодъ опредѣленійтъ часъ въ когото Цариградъ трѣбаше да падне подъ силата на Мухамедовитѣ дѣца бѣше ся приближилъ. Върховный началници, защото предвиждаха буаущагѣ участь на тая столица, направиха едно най голѣмо усилие за да поставатъ пакъ съединеніето, преди Полумѣсецътъ да сваля Кръстътъ подъ свонѣтъ Стѣни. Иванъ Палеологъ и Папа Евгений IV, като поздравиха споразуменіето, единъ отъ общи Синодъ, съставляющій ся отъ Гр. и Латини, събра сѣ въ Западъ. Той сѣ утвори въ Ферраръ, въ Игадія отъ Папата Евгений IV, въ присѣдствіето на Императорътъ, на Цариградскійтъ патрикъ, на представителитѣ на Патрицигѣ: Александрийски, Іерусалимски и Антиохійски, и на двадесѣтъ Архиепископи отъ Вѣстокъ.

Синодътъ наченътъ въ Ферраръ, принесекъ отъ послѣ въ Флоренція (Год. 1439). Всѣтъ въпроси които кричияваха раздѣленіето между двѣгѣ Църкви на Вѣстокъ и Западъ като ся разыскаха обнародваха декретъ-

Не е мѣчно да ся докаже че въ тоя Синодъ и Българскійтъ Священначалникъ е присѣдствувалъ и че той е приелъ Уніята. И. И.

тъ на Уніята въ името на Папата. Тамъ препознаха че Св Духъ изхожда отъ Отца и Сына, и още че понтифѣтъ Римски, началникъ на Всемирната Църква, има първенството върху всичката Земя. Тоя декретъ, подписанъ отъ Отци Латински и Грѣцки на Синодътъ, и отъ Императорътъ Иванъ Палеологъ прие ся и отъ едната и отъ другата Страна: съединеніето и тоя пакъ ся усѣществува въ всемирното рѣкоплексаніе Увы! Родостъга на Католическата Църква и тозѣ пакъ бѣше непродължителна.

На връщаніето си въ Цариградъ (Год. 1440 Февр.) Императорътъ и Грѣцкитѣ Священници наѣтриха духовенството и народътъ на тоя Градъ транно предразположено противъ съединеніето, Шизматичитѣ успиха съ псуванія владичитѣ които подписаха, натовариха съ хвали Марка Ефески, ксѣнто самъ има печалнийтъ куражъ да откаже склоняваніето си. Уплатени отъ лудостъга на Сѣгрѣждани ти си Греческитѣ Отци отъ Флорентійскійтъ Синодъ отказаха ся отъ всичко което бѣха направили. Шизмътъ, който ся гледане като угасенъ, избухна пакъ и владѣи още.

Подиръ неколко Години (Год. 1451) Папа Николъ V. Священначалникъ съ голѣмо благочестіе, като си припоминаше безплодіето на грѣцитѣ, писа на тѣхнийтъ послѣденъ Императоръ, Константинъ Палеолога, едно пророческо писмо. Като показа на тоя Господаръ и на народътъ му всѣтъ приготвленія които. Турцитѣ правяха срещо нѣтъ, и като ги съѣтъваше живо да отворятъ наконѣтъ очитѣ си върху миналийтъ си инатъ:

» Отъ дълго врѣмя, думаше тоя благочестивъ гласъ, Грѣцитѣ злоупотребляватъ търпението Боже съ постоянството си въ Шизмътъ. Споредъ думитѣ на Евангеліето, Богъ чака да види ако Смокинягѣ, обработена съ толкова грижа, ще донесе наконѣтъ плодъ но ако въ продълженіето на три години, които неговата благость ѣ отсѣква още, не донесе никакъ, дрѣвото ще бѣде отсечено отъ коренътъ, и

Гръците ще се отекчатъ отъ манистритъ на небесното правосудіе, които Богъ ще испрати за да извършатъ една заповѣдь произнесена вече въ небото. »

Мы този часъ ще видимъ букваланото изпълваніе на това пророчество като си припомнимъ послѣдніятъ отъ Палеологовитѣ умирающа върху стени на Цариградъ когото неговата геройска стойностъ не можѣ да защити срещу Синоветъ Мохамедови.

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАРСКИ-ТИ РАБОТИ

ЦАРИГРАДЪ януарія 7-19 1861

Една дописка отъ Търново, 19 10-врия, ни разказва за злото впечатление произведено въ духовити на тоя градъ отъ наскърбелната новина на несполучваніето за възобновленіето на нашата народна и каноническа іерархія. Ние не се съмнявахме за слѣствието на трудовети на нашити водители, нито пакъ за негодованіето на нѣколко чувствителни Българи между Григоровото стадо, както и въ много други градища и села; и когато ние, отъ начало още, си давахме мнѣніето врѣзъ въпросъ и предказвахме челията въ които нашити водители поискаха да вкаратъ българскіятъ народъ, не е оная която трѣбува да слѣдува, едни ни нарекоха папичаши, други подкупени; тия такива, други онакива. Ние, като вѣстинкаръ, трѣбаме спичети зловѣния внушени отъ глупостъ или отъ интересъ, отъ упорство или отъ славолюбіе, и чикахме събитіята да потвърдятъ нашити думи. Чаканіето не би дълго и днесъ какво се случва? Твърдѣ е естествено че щѣше да се случи онова което ако нашити водители си бѣха дали трудъ да разсѣятъ, щѣха да предвидятъ че ще се случи.

Ако вкасътъ на самолюбіето или на славолюбіето, на упорството или на интересътъ ся намѣрваше въ по малка частъ у нашити водители, тѣ щѣха да видятъ, още отъ величденското приключеніе, че рѣшеніето на Българскіятъ въпросъ е двойно: Гръцкитѣ Патріархъ и Римскитѣ Свѣщенноначалникъ.

Да оставимъ на стѣрна претенціи за една независима іерархія на нѣкои си които не си принадлежатъ нито нравствено, нито умствено, претенциі които не заслужаватъ едно припираніе; да че се сирѣчаме врѣзъ ерархіята която можѣха да установятъ други свѣщенноначалници, іерархія която не щѣше да бѣде каноническа, нито пакъ съгласна

съ интереси на Ц. Правительство, и нека додемъ по скоро до двата источника отъ които може нашата Іерархія да изври и отъ които (нека го кажимъ между парантезъ) нашити водители отдалечиха хвѣтъ на народното исканіе.

Иъ прѣдъ да влеземъ въ матерія, нека читателятъ ни позволи нѣколко предварителни въпроси. Първо, българскіятъ народъ иска едно нѣщо, въ кой е предметъ на това исканіе? Второ, българскіятъ народъ иска да се отдели отъ гръцкото духовенство защото това духовенство му злоупотрѣблява повѣреніето, или той иска да се развѣятъ лицата на това духовенство съ други отъ сѣщиятъ родъ за да се даде край на злоупотрѣбеніята? Трето, Българскіятъ народъ иска владини отъ народътъ ся, или той иска една народна іерархія установена и управляема съобразно съ правилата на Св. Отца съ рѣшеніята на вселенскитѣ събори и съ духътъ на християнизмътъ?

Прочее, спорѣдъ нашити уиѣненія на народното желаніе, българскіятъ народъ иска да му се установи една іерархія народна, сиречь да се възобнови оная която е издъхнала съ послѣдніятъ вѣкъ.

Ако прочее е такова желаніето на народътъ, защо народнитѣ водители, каго презратъ внушеніята и свѣтити на единъ таенъ свѣтъникъ, не ся съображиха съ това желаніе, въ заговиха идеалното за цепенското?

Ако тия водители бѣха сравнили миналото съ сегашното, тѣ щѣха да заключатъ 1^о че българскіятъ народъ, който имъ е направилъ честъта да имъ даде повѣреніето си, е ималъ прѣдъ почти едно столетіе право за една народна Іерархія, слѣдователно днесъ кате тоя народъ осѣща нуждата за тая іерархія нека да му се отстъпи това право; 2^о че гръцкото царограшко сѣдалище е усвоило несправедливо това право, слѣдователно това право, което вѣковети не можѣтъ да завлѣкатъ съ себѣ си, трѣба днесъ да се иска отъ похитителя и ако го откаже сѣдатъ е тая; 3^о че Великата Черкова ще откаже това право на Българити 4^о че въ нѣкой страница на Исторіята казва какъ Свѣти—Петровътъ наследникъ е установилъ на Българити една іерархія, слѣдователно днешниятъ му наследникъ трѣба да възобнови това право за една іерархія; 5^о че ако гръцкитѣ патріархъ ни дадеше една Іерархія (ако това му бѣше възможно), тая іерархія ще ся похити не слѣдъ много отъ

сѣщиятъ патріархъ, и тая іерархія щеше да бѣде една непрестанна причина на севърната сила да казва: а х т м о н т и х р и с т і я н и н а И с т о к ѣ с т р а д а я т ѣ б е д н и т и; 6^о най послѣ съ единеніето на Българската Черкова съ западната за възобновленіето на каноническата іерархія е съгласно въ сяко отношеніе въ въвршени и външнитѣ интереси на българскіятъ народъ, слѣдователно съгласно и съ интереси на Имперіята на Н. И. В. Султанътъ.

Прочее, нашити водители постапиха ли така както трѣбаше да постапятъ? До кой християнски свѣщенноначалникъ ся отнесоха за да искатъ учреденіето или възобновленіето на една народна іерархія? До нѣкого. Слѣдователно трѣбаше да бѣде нѣкой голѣмъ дипломатъ за да предвиди слѣдствіята на постапките на нашити водители, слѣдствія които произвождатъ днесъ общото негодование и които даватъ една идея за тѣхното достоинство.

Нъ ще въспрѣматъ бѣлки нашити водители да ни кажатъ: ние внами събития си на дѣжди у великодушнѣго на Н. И. В. Султанътъ.

Иищо по благородно, нищо по достопохвално, и въ сѣщото врѣме нищо по безумно, нищо по дѣтнско, нищо по противно на сполучваніето на нашата іерархія. Нека ся изтълкуваме.

Казваме че е благородно и достойно за похвала уповавіето което нашити водители иматъ у Н. В. Султанътъ, защото съ това тѣ правятъ честъ на Н. Величество; дѣгилска е постапката на тия водители, защото ако би искали да послушатъ и чуждитѣ мнѣнія, тѣ щѣха да разумѣятъ чи сароти крайното желаніе на Н. И. В. Султанътъ да удовлетвори желаніята на народитѣ подчинени подъ неговътъ скиптръ въ Турската Имперія има двѣ вачията: политическото и религиозното. Първото пропестиче отъ неограничената властъ на Н. И. В. Султанътъ: отъ тамъ вежири, паши, аяни, мюдири и пр.; второто е дадено на свѣщенноначалници на разнитѣ вѣроисповѣданія въ Турско: отъ тамъ архіепископи, епископи, попове, дѣкони и пр.

И кой е била програмата за поведеніето на нашити водители, програма относителна на нашятъ вѣроисповѣденъ въпросъ? Ако човѣкъ можѣ да заключи отъ слѣдствіето за пачалото, и ии, ако не са лъжемъ, можѣ да заключимъ това разсѣжденіе: нашити водители нѣмали сѣ никаква програма слѣдователно слѣдствіята на тѣхнитѣ трудо-

ни сж никакви; слѣдствіята на нашити водители сж никакви, слѣдователно тѣ сж имали никаква програма.

он сж прочее слѣдствіята на дѣлата на нашити водители? Онія които бѣше твърдѣ естествено че ще послѣдватъ; онія които Ц. Вѣстникъ обнародва за нова година и които направиха да ся позачервятъ нашити водители и нѣколко Балканци. Кои сж прочее тѣ слѣдствія? Да идатъ Българити да цѣлуватъ ръка на гръцкіятъ патриархъ за да имъ направятъ нѣкои си отстъпки.

Никого нещѣмъ да укоряваме; нѣ прѣдъ такива слѣдствія, нѣй не можемъ да ся въздържимъ да не кажемъ съ кореспонденцията си отъ Тръвна: *бирѣ керванъ кулазу ири о ду халде о керванъ буриуу бокманъ чикарамасъ.*

Прѣдъ такива слѣдствія, не ли е прочее справедливо неголованіето на Търговцити?

Нѣ нека нашити Търновци, както и сички Българи, не изгубватъ дързостта си Есвафити у Цариградъ, които уцѣняватъ по добръ своето желаніе и желаніето на тѣхнитъ братія по вѣнъ, знаеха какъ да отдадѣчатъ тѣ водители отъ предводителството си.

Като знаятъ твърдѣ добръ че желаніето на народътъ не е Гръцкіятъ Патриархъ да му прави отстъпки нѣ тоя народъ да си установи една народна іерархія, тѣ Еснафи знаеха съ кой начинъ ся установява една іерархія, и на тоя члѣз тѣ ся наслаждаватъ отъ първитъ плодови на тая іерархія на която тѣ туриха първиятъ основенъ камакъ на 18 Декември 1860.

Нека прочее нашити Българи по вѣнъ, както и нашити Търновци, сравнятъ дѣлата на нашити водители и на Еснафити и нека разсѣждатъ кои сж по съгласни съ тѣхнитъ интереси и съ интересити на И. И. В. султанътъ. съ една рѣчь нека избератъ отъ тѣ двѣ власти: властата на гръцкіятъ Патриархъ и властѣта на Папата.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

— Официалната Туринска газета обнародва четири декрети отъ Неаполъ, 17 декември, които обявяватъ че напонтанскити и сицийскити области както Маршита и Омбрія правятъ частъ въ италійското царство.

Викторъ Еммануилъ щѣлъ да остави Неаполъ на 28.

Положеніето въ Гаета е все почти същото, Бомбардираніето следва съ

същото насилствѣ, и крепостѣта ся отговаряла съ едно крайно упорство, Нѣ прѣждебившиятъ Неаполски царъ види ся че ся страхува май отъ върхосѣта на войската си. Спорѣдъ *Морнингъ Постъ*, това е било дѣтото накарало да испрати 5000 души връжъ папската земя.

Даденити наставленія на амиралъ *Аво Барбіе* сж още една тайна. Французскити раби, които стоятъ връжъ една лѣнія паралелна на нападнатата крепостъ, стоятъ си свидетели неподвижими на Бомбардираніето. Мислятъ че Англія препорѣчала ушъ на французскіятъ кабинетъ да не си свиква флотата Една такава постѣпка, ако и да е противна на политиката за непосредство толкова високо провозгласено отъ британнческото правителство, била причинени отъ страхътъ на една распрія между Пиемонтъ и Русія. Царятъ казватъ, обявилъ намереніето си да цокровителствува царятъ Франческа II ако Франция свика ескадрата си Това е косто направило да ся страхуватъ въ Англія, Пиемонтъ, като нѣма за рускіятъ припорѣкъ почестѣта която той има за французскіятъ припорѣкъ, да не ся рѣши дапрескоче сичкиятъ припятствія които намѣри прѣдъ на нападнатиятъ градъ. За да ся отбѣгне тая распрія която би можла да има страшни слѣдствія за Италия, Лондонскіятъ кабинетъ билъ накаралъ Франция да не ся мърда, до дѣ, чрезъ дипломатически средства, докара другити дворове на политиката за непосредство.

—Париската и Лондонската преса следва да доказва че нуждата ще насили Австрія да отстъпи Венеція, Виенскити вѣстници ся противятъ на една такава идея и уверяватъ че Императоръ Францъ Іосифъ не ще ся съгласи нивга да притарни едно такова униженіе.

Новиятъ австрійски правителственъ министръ Г. де Шмерлингъ, обнародувалъ програмата си, Добри ти идеи сж избилни въ нея. Тоя министръ казва че време е дошло « да ся повѣри на оздрѣялтъ умъ на народити развитіето

и уздравленіето на установленіето които обематъ въ себеси гаранцията на едно свободно движеніе. » Колкото за пресата, той я сматра « като единъ отъ най силнитъ двигатели на познаніята и на мненіята » Г. де Шмерлингъ обещава най здравити гаранції на личната свобода, унищоженіето на вътрешнитъ гюмоци, и безбройни други добри многолесни да ся турятъ връжъ книгата нѣхъ да ся турятъ въ дѣйствиѣ. Въ обще тоя документъ не произведе голѣми надѣжди.

—Поведеніето на Саксонското правителство въ зиманіето подъ караулъ на контъ Телеки разгневи цѣла Европа. Контъ Телеки бѣше пристигналъ въ Дресдъ съ единъ англіиски паспортъ, подъ лъжливо имя; нѣ правителство то го знаеше; то знаеше още че патуваніето на контътъ нѣмаше никакъвъ политически характеръ. То му бѣше позволило още да седи въ тоя градъ. Нѣ когато Контътъ ся готвялъ да трѣгне, Дресдската полиція, по една заповѣдъ дошла отъ Виена, зашала и го придала на Австрія.

— Въ Италия работити отъ день на день отиватъ на разедишеніе. Въ Сицилія ся показува едно врѣніе, което колкото отива, расте: работити до тамо достигнаха, щото една депутация ушъ имала сношеніе съсъ Франческа II, който ѝ обрѣкълъ да направи брата си намѣстникъ въ Сицилія и да даде единъ парламентъ. Говори са още и за противодѣйствія въ Маршита противъ Сардинското правителство, противодѣйствія, които са явили въ случай като искали да собиратъ войска.

Въ една прокламация, управителятъ на Апкона нарича италійски австрійскіятъ градъ Триестъ. Това наричаніе много докачило Германія, която, думатъ, ся готвяла да протестува.

Офицерити на неаполската войска въ Гаета представили на Франческа II една жалба, въ която му казуватъ че ще му бѣждатъ вѣрни и сж готови сички да си пролѣятъ кръвѣта за военната си честь.

Единъ Англійски Вѣстникъ, *Дайли Невсъ*, обнародва едно писмо отъ Викторъ Еммануила до францеска II. Въ това писмо Сардинскійтъ царь пригласява неаполскійтъ царь да даде на държавата си една либерална конституція, чи тай да направятъ отъ Италия двѣ държави сестри, едната на сѣверъ подъ Викторъ Еммануила а другата на югъ подъ франциска II. Едно отказуване на това предложіе, притуря, Викторъ Еммануилъ, ще бжде погубваніето на Франциска II. *Дайли Невсъ* прилага, че майка му на Франциска II, была причина да не отговори съиъ ѝ на това писмо.

— Слѣдъ смъртта на прускіятъ царь, който на животътъ си още бѣше установилъ управленіето на царството въ рѣшѣти на брата си, тоя послѣднійтъ става пруски царь подъ име *Вилхелмъ I*.

Австрійскити вѣстници не пристава-да се занимаватъ за остѣжваніето на Венеція и тѣ отбърлятъ единъ проектъ койго спорѣтъ тѣхъ щелъ да обезчести монархіята ако са турп въ дѣйствиіе. Сжщити вѣстници прилагатъ че остѣжваніето на Венеція щѣто да отнеме на Австрія една значителна частъ отъ приходи ѝ. Ако австрія се откажи отъ Венеція, тя ще да се избави отъ тѣжкии товари които ѝ налага военното заимпаніе; тя ще икономиса сѣдмѣтъхъ милиона дукати които ѝ требовагъ за полиціята въ Венеція; тя ще да наложи на тая областъ една частъ отъ дѣлатъ си както това се направи и за Ломбардія: съ тоя начинъ тя ще доведе финанційти си на едно добро положіе.

Въ Франция и Англія общото мнѣніе се рѣшава за остѣжваніето. Нѣ въ Виенна мислятъ съвсемъ друго яче, и видятъ че не ще да могатъ да накаратъ австрійското правителство да остави Венеція съ другъ способъ освенъ чрезъ орѣжіята.

— Въ туринъ изпърво се много зачудили за изрѣжваніето на сѣденіето на французката флота, защото вървали дотолкова за отиваніето ѝ, щото, спорѣтъ една кореспонденція, Г. Кавуръ не го вріелъ отъ никого. Сжщата кореспонденція прилага че двестъ сичко

се измѣнило: ако французската флота се огдалечи, на мѣстото ѝ ще доде руската флота. По тая причина, и ако Балтійското море замржне, много военни кораби се намирали въ Копенгагъ, Ливерпулъ, Лизбонъ и Вимлафранка.

— Дешешитъ Кина известяватъ какъ Пекинъ се съвсемъ, привзелъ и французската воиска се разделила на двѣ тѣла. Първото заминало за Шангай вѣтъмъ 15 10 врія и второто щѣло да зимува на Тіепъ чинъ.

— Друга една депеша отъ Марсилія уверява че маршалъ дуксъ д' Малаковъ заминалъ на 31 10-врія за Алгерія.

— *Официалната Виенска Газета* известява че австрійскійтъ императоръ призовавъ койго Телеки и му явилъ че Той заповѣдалъ да скрепѣтъ сѣдбага му и да го освободатъ. Контътъ се обещалъ да сжсе всяко сношеніе вѣтъ отъ Имперіята, да не приминува вече границиги и да не се меси за напрежъ въ никаква политическа работа.

— Една депеша отъ Виена известява че Г. де Шмерлингъ се занимавалъ да намѣри хора на които успѣшнити начала да бждатъ съобразни съ собствелата му мисль за да распространи сѣществениити елементи на своята политическа програма.

Отъ сѣщата столица пишѣтъ че единъ комитетъ съставенъ отъ 200 лица избрани между най цървенцити на Галиція отишелъ да занесе на австрійскійтъ императоръ желаніята на тая областъ и единъ проектъ за конституція съобразно съ чувствата и главнити интереси на жителити. Н. В. вріелъ съ много благосклонность тая депутация и ѝ се обѣщалъ че ще се разгледатъ съ вниманіе основити на промѣненіята койго се искатъ.

— Една депеша отъ 12 Іан. (п. к.) увѣрява че французската ескадра остава Гаста, освѣтъ единъ корабъ, и боятъ престава до 19 Іан.

— Една кореспонденція отъ Варшава известява че императоръ Александъръ се занимавалъ съ единъ проектъ за конституція за Полонія. Въпросъ

е да ѝ се даде автономіята така щото да удовлетвори сичкити законни исканія.

Съкакви пѣща и Новини

Умоляватъ ни да вмѣстиме долното извѣстіе:

Г. Редакторе,

Тукашното народно читалище е распратило на вѣтъ нѣколко обявленія за «Българска Исторія» отъ Блъскова; нѣсега умолява, опѣзи, които чрезъ него се получили отъ рѣченитѣ обявленія, нека побързатъ да испратятъ по скоричко имена та на спомоществователити пакъ до читалището въ Желъзничкъ. отъ което издателътъ ще ги дари.

Желъзничкъ 21. 10-врія 1860

Секретаръ на Ч-шето

Т. Н. Шишковъ.

— Единъ сиромашъ Българинъ блжкѣи отъ Ени-Махле, повикалъ единъ грѣкъ попъ да свѣти масло въ къщата му, за освѣщеніето на жената му която си изгубила здравіето отъ нѣколко дни насамъ. Попътъ се фаналъ на пазарѣтъ като на атъ пазаръ и отъ 150 гроша елвалъ слѣзалъ на 80 гр. пѣ сиромашътъ като му било невозможно да плати тая сума, върналъ се у дома си съ тѣя рѣчи: «не щѣ ти нито освѣщеніето на маслото, нито вѣрата».

— Потвърдяватъ че Фуагъ наша уловилъ 1,500 Друзи. Н. П. ималъ намѣреніе да тргне за Муктара дѣто щѣлъ да състави една комисія която да гредѣдетствува на мѣрѣки за вкротѣваніето на мѣстото Абро ефедни щѣлъ да остане въ Бейругъ като на мѣстникъ на Н. П. при европейската Комисія.

— Една телеграфическа депеша отъ 4 Іануарія известява какъ Дунаѣ замржналъ съвсемъ.

— Пловдивскійтъ предишни управителъ. Азизъ наша, пристигналъ тукъ въ, Цариградъ въ тѣя дни.

— Министѣтъ четвъртътъ Н. В. В. Везиръ Сами наша и главнити чиновници на учебното министерство присѣтствували на испитаніята на училището *Миліе*. Това заведение, коего се е учредило прѣдъ двѣ години, приготвяла чиновници за разни служби на Правителството. Въ това заведение учатъ главнити познанія на управленіето, на политическата икономія и на правто на всяки човѣкъ.